

ΕΡΓΑΤΙΚΗ

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικοπιταλιστικής Αριστεράς

Αλληλεγγυη

№ 1434, 19 Αυγούστου 2020

www.sekonline.gr

τιμή 2 ευρώ

Κυβέρνηση θανάτου, φτώχειας και πολεμοκαπηλείας

Ούτε “ανασχηματίζεται” ούτε διορθώνεται-

Η Άποψή μας
στη σελίδα 3

ΜΟΝΟ ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ!

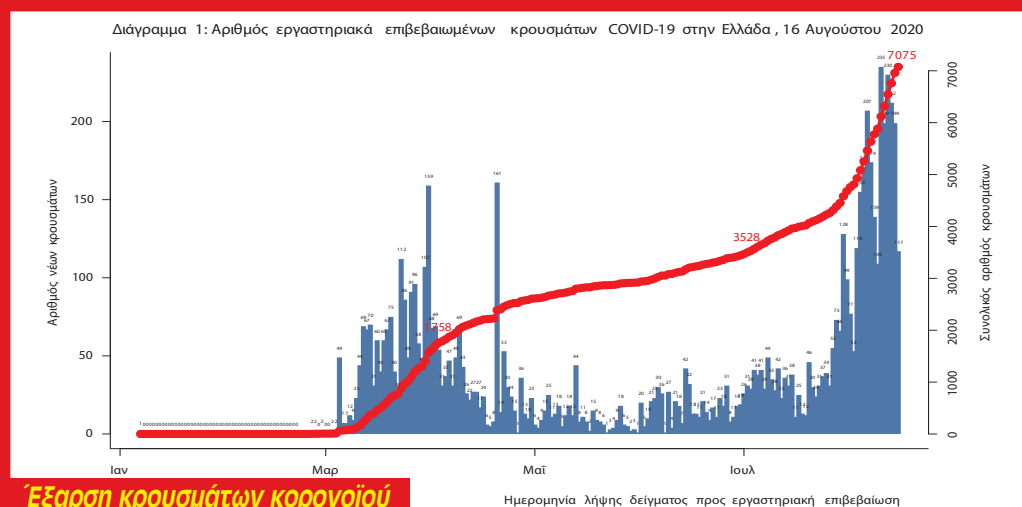
Συγκρούσεις φρεγατών στο Αιγαίο

Καταστροφή στην Εύβοια

Ο νέος
υφυπουργός
Εργασίας
δείχνει
τί θα απομείνει
για τις
συντάξεις
μετά τη
“μεταρρύθμιση”

Η ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΜΟΝΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΡΟΝΟΪΟ

Οι εργάτες της Υγείας
είναι η ασπίδα μας

σελ. 4

Προς “διάλογο” με πολεμικές κραυγές και μεσολαβητές-εμπρηστές του πολέμου

Είναι δύσκολο να καταμετρήσει κανείς πόσες φορές μέσα στον τελευταίο μήνα το ελληνικό και το τουρκικό κράτος πραγματοποίησαν πολεμικές “ασκήσεις” σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο. Ανακοίνωσαν πανtex ως επί το πλείστον στις ίδιες θαλάσσιες περιοχές. Κήρυξαν έκτακτες επιφυλακές του στρατού, σήκωσαν τα εθνικά λάβαρα και εξέδωσαν πολεμικά ανακοινωθέντα. Αλλά και προχώρησαν σε συναντήσεις με αξιωματούχους χωρών της ΕΕ και των ΗΠΑ και εξέφρασαν τη διάθεσή τους για “ειλικρινή διάλογο”.

“Επιδιώκουμε με όλους γέφυρες ειρήνης, καλής πίστης και συνεργασίας. Με αυτή την πολιτική αρχών διαπραγματευτήκαμε και υπογράψαμε τις συμφωνίες οριοθέτησης των Θαλασσίων Ζωνών μας με την Ιταλία και, πρόσφατα, με την Αίγυπτο” δήλωσε πριν από πέντε μέρες στο διάγγελμα του ο **Κυριάκος Μητσοτάκης**. “Δεν φοβόμαστε τον διάλογο, ακόμη και τον πιο δύσκολο, γιατί έχουμε πίστη στο δίκαιο των θέσεών μας. Όμως διάλογος με προκλήσεις και σε κλίμα έντασης είναι, προφανώς, άνευ αντικειμένου”.

Η εικόνα που αναπαράγει η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ στην Ελλάδα είναι παρόμοια με αυτή του πρωθυπουργού: Το ελληνικό κράτος επιδιώκει την ειρήνη, το διάλογο και τη σταθερότητα έχοντας στο πλευρό του περίπου όλη τη διεθνή διπλωματία, “αμυνόμενο” απέναντι στις παράλογες επιθετικές διεκδικήσεις του **Ερντογάν** που ασκεί “πολιτική των όπλων” καταπατώντας τα ελληνικά “κυριαρχικά δικαιώματα”.

Σε αντίστοιχους τόνους κινείται και η διπλωματία του Ερντογάν που στις 10 Αυγούστου δήλωνε: «Η Τουρκία δεν έχει βλέψεις στα νόμιμα δικαιώματα, στα εδάφη ή στις θάλασσες των άλλων. Όμως θέλουμε κι εμείς να μας προσεγγίζουν με τον ίδιο τρόπο. Δεν θα επιτρέψουμε να αγνοούν την Τουρκία με την τεράστια έκταση των 780 τετρ. χιλιομέτρων εδαφών και να προσπαθήσουν να την εγκλωβίσουν στις ακτές της με κάποια νησιά λίγων τετραγωνικών χιλιομέτρων”.

Και οι δύο είναι εξίσου υποκριτές - και όταν κουνάνε τάχα “κλαδί ελαίας” και όταν αλαλάζουν απειλώντας να ξεθάψουν το τσεκούρι του πολέμου. Στην πραγματικότητα ο παραλογισμός που ζούμε τις τελευταίες εβδομάδες δεν είναι τίποτε άλλο από την κορύφωση του ανταγωνισμού ανάμεσα σε δύο άπληστες και αδηφάγες άρχουσες τάξεις που τρέ-

χουν να πλασαριστούν στις καλύτερες δυνατές -διπλωματικά και στρατιωτικά- θέσεις πάνω στο ζήτημα όχι μόνο της μοιρασιάς των ΑΟΖ αλλά συνολικότερα του γεωπολιτικού και στρατιωτικού ελέγχου της Ανατολικής Μεσογείου.

Πρόκειται για έναν αγώνα δρόμου στον οποίο βέβαια εμπλέκονται και οι υπόλοιπες μεγάλες τοπικές περιφερειακές αλλά και οι ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ήδη έχουν μπει ενεργά στο παιχνίδι αναπτύσσοντας διπλωματικές πρωτοβουλίες σε ρόλο “διαμεσολαβητή”. Έναν αγώνα δρόμου που έχει ήδη πίσω του τουλάχιστον μια δεκαεπταετία, από τότε που δίπλα στους παλιότερους ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς για το Αιγαίο και την Κύπρο, ήρθαν να προστεθούν οι καινούργιοι, για τις ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο.

Διπλωματία και πολεμικές κινήσεις

Την τελευταία διετία αυτός ο αγώνας δρόμου έφτασε μέχρι και το έδαφος της Λιβύης με το ελληνικό κράτος να υποστηρίζει τον πολέμαρχο **Χαφτάρ** απέναντι στην κυβέρνηση του **Σάρατζ** την οποία στήριζε η Τουρκία, με τα δύο μέρη να εμπλέκονται ξεδιάντροπα και ενεργά στον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο που μαίνεται στη χώρα.

Ο ανταγωνισμός κλιμακώθηκε ξανά το καλοκαίρι με τον Ερντογάν να στέλνει τη μια το **Ορούτς Ρέις** την άλλη το **Μπαρμπαρός** σε ΑΟΖ που είτε η Ελλάδα, είτε η Αίγυπτος, είτε η Κύπρος θεωρούν δικές τους με τους στόλους να φτάνουν στα πρόθυρα θερμών επεισοδίων – όπως αυτό στα τέλη Ιούλη, που αποκλιμακώθηκε με παρέμβαση της **Μέρκελ** και υποσχέσεις και από τις δύο πλευρές για διάλογο.

Αυτό που ακολούθησε ήταν το ταξίδι του **Δένδια** στην Αίγυπτο και η υπογραφή της μερικής Ελληνο-Αιγυπτιακής συμφωνίας για τις ΑΟΖ που ήρθε σαν απάντηση στο χαρτί της Τουρκο-Λιβυκής συμφωνίας. Προκειμένου να εξασφαλίσει στα γρήγορα το διπλωματικό χαρτί της συμφωνίας, η κυβέρνηση Μητσοτά-

Το πρωτοσέλιδο της αδερφής εφημερίδας στην Τουρκία **Sosyalist İşçi**: “Ο Τουρκικός κι ο Ελληνικός λαός είναι αδέρφια. Όχι στον πόλεμο σε Αιγαίο και Μεσόγειο”.

κη συμφώνησε σε όλα τα αιτήματα της Αιγύπτου που μέχρι τώρα απέρριπτε ενώ οι δύο χώρες φρόντισαν να αφήσουν απ’ έξω το κομμάτι ανατολικά της Ρόδου έως και το Καστελόριζο, περιοχή για την οποία θα συνεχιστούν οι συνομιλίες. Η απάντηση από τον Ερντογάν ήταν νέα έξοδος του Ορούτς Ρέις και σε σύγκρουση μιας τουρκικής και μιας ελληνικής φρεγάτας εν μέσω “ελιγμών” ενώ πραγματοποιούνταν ελληνογαλλική άσκηση στην περιοχή.

Σε αυτό το επικίνδυνο παιχνίδι οι διπλωματικές κινήσεις προκαλούν και εναλλάσσονται με βόλτες των πολεμικών στόλων στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο ενόψει μιας διαπραγμάτευσης που έχει αρχίσει να παίρνει διεθνή χαρακτηριστικά.

Το πόσο ψεύτικες είναι οι διακηρύξεις ότι οι διαφορές θα λυθούν με διάλογο φαίνεται και από τον ρόλο όλων των διεθνών “διαμεσολαβητών” που παρεμβαίνουν προφανώς για τα δικά τους συμφέροντα:

Της Γαλλίας, που διεκδικεί όλο και πιο ενεργό ρόλο, υποστηρίζοντας τον Χαφτάρ στη Λιβύη, έχοντας αμολήσει τον γαλλικό στόλο στην Ανατολική Μεσόγειο και με τον **Μακρόν** να το παίζει “εγγυητής” στο Λίβανο και υποστηρικτής της ελληνικής κυβέρνησης.

Της Γερμανίας, η οποία μην έχοντας και αεροπλανοφόρο στη Μεσόγειο, επιδιώκει τουλάχιστον να βρεθεί στο επίκεντρο διπλωματικών πρωτοβουλιών παζαρεύοντας ανταλλάγματα που σχετίζονται με την οικονομική της δύναμη – για παράδειγμα στην ΕΕ και τις χρηματοδοτήσεις στην Τουρκία για το προσφυγικό και όχι μόνο.

Αλλά και των ΗΠΑ και της Ρωσίας με ακόμη μεγαλύτερη στρατιωτική παρουσία στην περιοχή, που δεν θέλουν να μείνουν έξω από τη σκακιέρα στη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο. Η εμπλοκή τους, όπως έχει συμβεί κάθε φορά μέχρι τώρα στην παλαιότερη και πρόσφατη ιστορία, δεν οδηγεί σε αποκλιμάκωση αλλά σε κλιμάκωση των ανταγωνισμών και της πολεμικής απειλής στην περιοχή.

Αυτή είναι η βρώμικη εικόνα των συμμαχιών και των συμφερόντων που κρύβεται πίσω είτε από τιςθνικιστικές κορώνες είτε από τις φιλερηνικές δηλώσεις του Μητσοτάκη.

Και η Αριστερά;

Δυστυχώς όμως η αντιπολίτευση που κάνουν οι ηγεσίες των κομμάτων της Αριστεράς στην κυβέρνηση της ΝΔ για τη διαχείριση των ελληνοτουρκικών είναι από τα δεξιά.

Ο **Τσίπρας** και συνολικά η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ όταν δεν συναινεί με τη Νέα Δημοκρατία για τις κινήσεις της, την εγκαλεί για “έλλειψη στρατηγικής” ή ακόμη χειρότερα την καλεί να βγάλει τις φρεγάτες πιο αποφασιστικά. Ο Τσίπρας έφτασε στο σημείο σε συνέντευξη του στην ΕφΣυν να κατηγορεί την κυβέρνηση ότι η συμφωνία με την Αίγυπτο ευνοεί την Τουρκία, ενώ το Δεκαπενταύγουστο ξεπέρασε και τους δεσποτάδες σε ύμνους για την “υπέρμαχο στρατηγό” Παναγιά.

Το **ΚΚΕ**, ό,τι γενικόλογα και να λέει ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και υπέρ της ειρήνης των λαών, στην πράξη καταλήγει να μιλάει αποκλειστικά για την “επιθετικότητα της τουρκικής αστικής τάξης” ξεχνώντας την ελληνική επιθετικότητα. Αποδέχεται ότι οι ΑΟΖ αποτελούν “κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας”

- κάνοντας κριτική στην κυβέρνηση, πχ για την πρόσφατη ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία ότι “αφήνει αδιευκρίνιστο το τι ανήκει σε ποιον από τη Ρόδο και ανατολικά μέχρι το Καστελόριζο και μειωμένη επήρεια ακόμα και για την Κρήτη”.

Το **ΜέΡΑ25** με δικό του δελτίο τύπου ισχυρίζεται ότι: “Απαντώντας σε ερώτημα του Γραμματέα του ΜέΡΑ25, ο Πρωθυπουργός είπε ότι το Oruc Reis βρίσκεται σε περιοχή εκτός της ΑΟΖ που συμφωνήθηκε πρόσφατα με την Αίγυπτο και στο απώτατο όριο της υφαλοκρηπίδας που θα κατοχύρωνε το Δικαστήριο της Χάγης στην Ελλάδα ακόμα κι αν αποδεχόταν εκατό τοις εκατό τα ελληνικά επιχειρήματα. Από αυτή την άποψη, ο κ. Μητσοτάκης δήλωσε αισιόδοξος ότι η ένταση των ημερών βαίνει προς εκτόνωση και δείχνει το δρόμο προς διαπραγματεύσεις”. Η πρόταση που κάνει για “Διεθνή Διάσκεψη όλων των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου” καλλιεργεί την αυταπάτη ότι όλα αυτά τα αρπακτικά θα μπορούσαν να καταλήξουν ωραία και ειρηνικά και μάλιστα χωρίς την επιδιαιτησία των μεγάλων προστατών τους, που ήδη παίρνουν τις πρωτοβουλίες για τέτοιου τύπου διεθνείς διασκέψεις.

Η μόνη ρεαλιστική απάντηση που έχει να προτείνει η Αριστερά στην εργατική τάξη και στις δύο πλευρές του Αιγαίου κόντρα στα επικίνδυνα παιχνίδια της ελληνικής και της τουρκικής άρχουσας τάξης, κόντρα στα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών και βέβαια των μεγάλων πολυεθνικών τα συμφέροντα των οποίων εκφράζουν, είναι αυτή της διεθνιστικής εργατικής αλληλεγγύης. Δεν πολεμάμε για τις ΑΟΖ, δεν πολεμάμε σε ένα πόλεμο που είναι άδικος και ενάντια στο κοινό ταξικό συμφέρον της εργατικής τάξης σε Ελλάδα και Τουρκία.

Αντίθετα συγκρουόμαστε με την πολεμοκάπηλη και εθνικιστική πολιτική δίνοντας τη μάχη ο καθένας μέσα στη δική του χώρα ενάντια στην πολιτική των κυβερνήσεων που θυσιάζουν τις ανάγκες μας στο βωμό όχι μόνο του κέρδους αλλά και των ανταγωνισμών τους. Λέγοντας σποτ στις πολεμικές δαπάνες που συνεπάγονται αυτοί οι ανταγωνισμοί και απαιτώντας δαπάνες για την Υγεία, την Παιδεία, την αντιμετώπιση της ανεργίας -ιδιαίτερα σήμερα, με τη νέα βαθιά οικονομική κρίση να έχει ξεκινήσει και με την απειλή της επιδημίας του κορονοϊού να συνεχίζεται.

Γιώργος Πίπτας

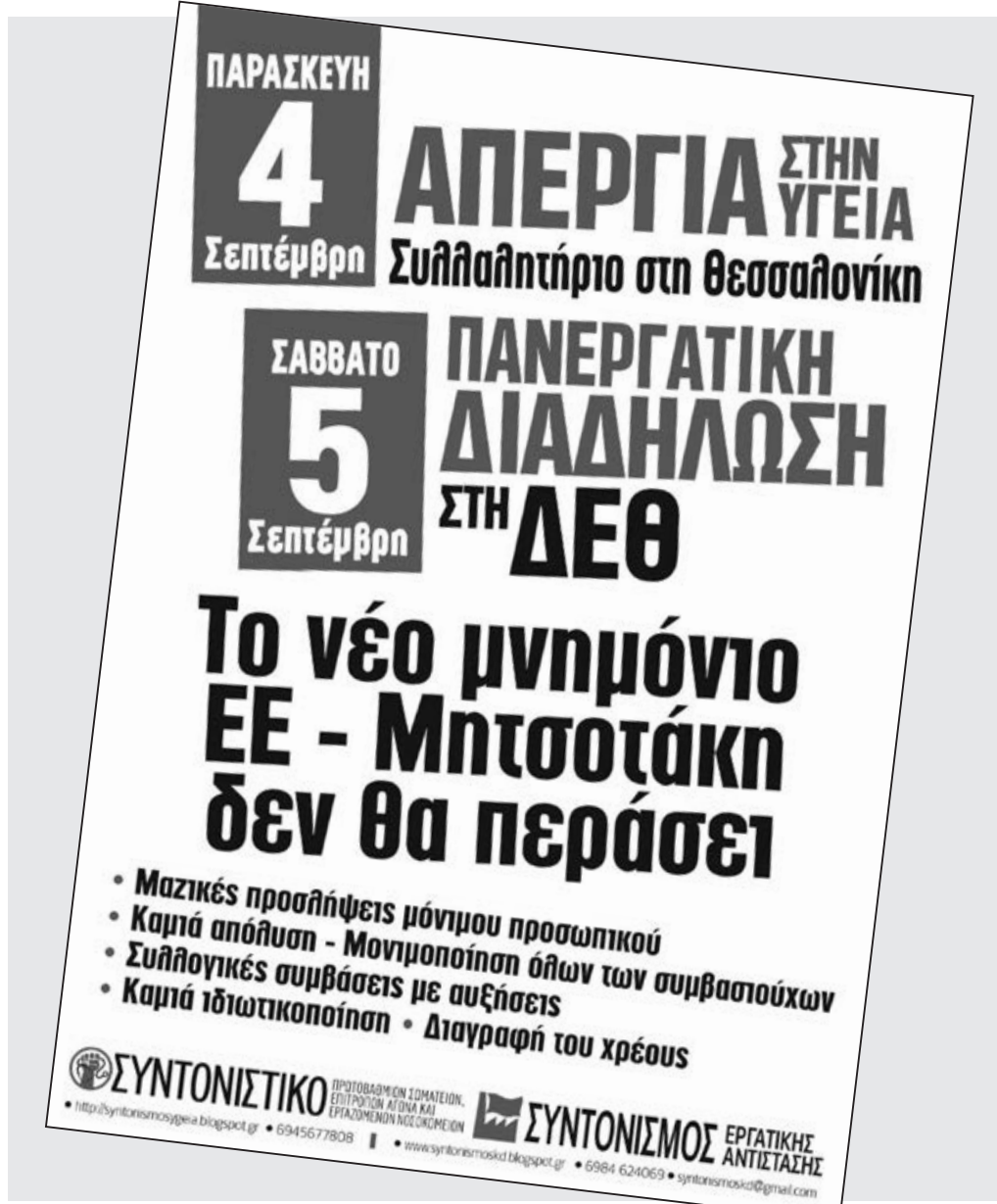
Ένας Αποκαλυπτικός Αύγουστος

Έξαρση της πανδημίας του κορονοϊού, απειλές πολεμικής σύρραξης στο Αιγαίο, φονικές πλημμύρες στην Εύβοια, νέφος τοξικού καπνού στη Μεταμόρφωση... Εφιαλτικές καταστάσεις που δεν είναι σενάριο από ταινία Αποκάλυψης, είναι αποκαλυπτική πραγματικότητα για τις προτεραιότητες των εγκληματιών που ασκούν την κυβέρνηση και για τις αποτυχίες του συστήματος που υπηρετούν.

Η δεύτερη επέλαση του κορονοϊού ήρθε πολύ πιο γρήγορα από όσο έλεγαν οι θεωρίες για “δεύτερο κύμα” που τάχα θα εμφανιστεί όταν θα πιάσουν τα κρύα. Και διαλύει τον μύθο της δήθεν κυβερνητικής επιτυχίας στην αντιμετώπιση του “πρώτου κύματος”. Μέσα στις πρώτες δυο βδομάδες του Αυγούστου ο αριθμός των κρουσμάτων ξεπέρασε τα ύψη της κορυφής του Απρίλη-Μάη. Οι κυβερνητικοί “εμπειρογνώμονες” που, αντί να παραδεχτούν την άγνοια που έχουν (όπως όλη η επιστημονική κοινότητα) για την πραγματική συμπεριφορά του COVID-19, κουνούσαν το δάχτυλο στον απλό κόσμο και τώρα γελοιοποιούνται με ανόητα μέτρα.

Το μέτρο της καραντίνας (ή λόκνταουν όπως καθιερώθηκε να λέγεται) αποδεικνύεται ότι ήταν μια οικονομικά πολύ δαπανηρή υπεκφυγή που δεν μπορεί να επαναληφθεί από κυβερνήσεις που έχουν προτεραιότητα το κέρδος. Θεωρητικά, η χρησιμότητά της ήταν να κερδηθεί χρόνος για να ενισχυθούν τα νοσοκομεία και να προχωρήσει η έρευνα για το εμβόλιο. Στην πράξη, χρησιμοποιήθηκε μόνο για κυβερνητική προπαγάνδα: για προβολή του Μητσοτάκη και της τουριστικής βιομηχανίας ως προορισμού με “ασφάλεια”. Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία, φέτος υπηρετούν στο δημόσιο σύστημα Υγείας 5.000 εργαζόμενοι λιγότεροι σε σύγκριση με το 2019!

Όσο για τα παραμύθια για τα 32 μέχρι 70 δισεκατομμύρια ευρώ που θα έρθουν από την ΕΕ, ήρθε ο μίνι ανασχηματισμός της κυβέρνησης να δείξει τι πραγματικά έρχεται. Ο Σκυλακάκης αναβαθμίστηκε και ανέλαβε τα δημόσια έσοδα και ο Τσακλόγλου μπήκε ως υφυπουργός Εργασίας με αρμοδιότητα το ασφαλιστικό. Ο ένας είναι γνωστό μπουλντόγκ του πιο

ακραίου νεοφιλελευθερισμού, αυτός που φρόντισε να φορολογηθούν σήμερα άγρια όσοι συνταξιούχοι είχαν πάρει αναδρομικά τις συντάξεις τους πριν από επτά χρόνια (!) και ο άλλος είναι ο ειδικός για την εξαφάνιση των επικουρικών συντάξεων. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης, βέβαια, φρόντισε να κλαδέψει τα χρήματα που περίμεναν οι συνταξιούχοι μετά την απόφαση του ΣτΕ, δίνοντας τη ωμή δικαιολογία ότι χρειάζονται λεφτά για τους εξοπλισμούς καθώς “κινδυνεύει η πατρίς”.

Παράνοια

Εδώ έχουμε την αποκάλυψη μιας ακόμη παρανοϊκής προτεραιότητας. Πανκινητοποίηση του πολεμικού ναυτικού, “επακούμβηση” ελληνικής φρεγάτας με τουρκική φρεγάτα, πολεμικές ασκήσεις μαζί με γαλλικά και αμερικάνικα πλοία και όλα αυτά γιατί; Για να κατοχυρωθεί

ότι ο έλεγχος για εξορύξεις στις θάλασσες φτάνει μέχρι τα ανοιχτά της Αιγύπτου και του Ισραήλ. Λες και χρειαζόμαστε περισσότερες εξορύξεις ορυκτών καυσίμων μέσα στην κρίση της κλιματικής αλλαγής. Από τη μια μεριά ο Χατζηδάκης και ολόκληρη η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας “κόπτεται” για τη γρήγορη απολιγνιτοποίηση για να προωθήσει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και να διευκολύνει τις “πράσινες επενδύσεις” από το πακέτο της ΕΕ και από την άλλη ζητάει θυσίες, ακόμη και να πολεμήσουμε για να κατοχυρώσουμε τα κοιτάσματα φυσικού αερίου 200 μίλια νότια από το Καστελόριζο! Είναι ώρα να πούμε ότι εμείς προτιμάμε να σώσουμε την Πτολεμαΐδα και τη Μεγαλόπολη από τον Χατζηδάκη αντί να “σώσουμε” το βυθό της Μεσογείου από τον Ερντογάν.

Όμως, ακόμη και να ήθελε να ξεχάσει την

κλιματική αλλαγή αυτή η κυβέρνηση, δεν της το επιτρέπουν οι εξελίξεις. Οι νεκροί από την καταστροφική πλημμύρα στη Εύβοια ήρθαν να στοιχειώσουν τους υποκριτές που παρίσταναν τους τιμητές για τις τραγωδίες στη Μάνδρα και στο Μάτι. Τώρα ξαφνικά η κλιματική αλλαγή είναι υπαρκτός παράγοντας για την πρόκληση τέτοιων καταστροφών. Και το περιβόητο “112” είναι αμφίβολης αξίας εργαλείο για την αντιμετώπισή τους. Όσο για πραγματικά μέτρα προστασίας του πληθυσμού μέχρι να ανακοπεί η κλιματική αλλαγή, δηλαδή ενίσχυση της Πυροσβεστικής, της Δασικής υπηρεσίας, των Δημοτικών αντιπλημμυρικών έργων με σεβασμό για το περιβάλλον- αυτά είναι εκτός της κυβερνητικής ημερήσιας διάταξης. Για την ακρίβεια βρίσκονται στο στόχαστρο μνημονιακών περικοπών ξανά για να εξασφαλιστούν οι όροι και οι προϋποθέσεις της ΕΕ για τα 32 δις.

Μόνο ανατρέποντας αυτές τις φονικές προτεραιότητες μπορούμε να σωθούμε. Να σώσουμε ζωές, να σώσουμε δουλειές, να σώσουμε κόσμο από τη φτώχεια. Και μπορούμε να παλέψουμε για όλα αυτά εδώ και τώρα.

Να πούμε στοπ στην τρέλα που αφήνει ηλικιωμένους να πεθαίνουν απροστάτευτοι σε γηροκομεία όπως στο Ασβεστοχώρι την ώρα που ξοδεύει αλόγιστα για να πετάνε πολεμικά αεροπλάνα συνεχώς πάνω από το Αιγαίο. Όχι δαπάνες για εξοπλισμούς, δεν πολεμάμε για τις ΑΟΖ.

Διεκδικούμε άμεσα μαζικές προσλήψεις στα Νοσοκομεία, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, αύξηση της χρηματοδότησης στα δημόσια Νοσοκομεία και επίταξη όλων των ιδιωτικών κλινικών.

Γενικευμένη απαγόρευση των απολύσεων παντού και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα. Επίδομα ίσο με τον μισθό για όλους όσοι είναι άνεργοι ή πρέπει να σταματήσουν να εργάζονται για λόγους προστασίας της δημόσιας υγείας. Δωρεάν μάσκες, τεστ και μέτρα ατομικής προστασίας για όλους και για όλες.

Τέρμα με τις ιδιωτικοποιήσεις και τις επιδοτήσεις για τα αφεντικά. Να περάσουν στο δημόσιο όλες επιχειρήσεις δηλώνουν ότι “δεν βγαίνουν”, να περάσουν σε εργατικό έλεγχο όλες οι “στρατηγικές” μεγάλες επιχειρήσεις αρχίζοντας από τις ΔΕΚΟ, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια που ιδιωτικοποιήθηκαν ή πάνε για ξεπούλημα.

Με ένα τέτοιο βασικό πλαίσιο διεκδικήσεων ξεκινάμε τις κινητοποιήσεις το διήμερο 4-5 Σεπτεμβρίου. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποστεί την ταπείνωση της αναστολής της ΔΕΘ, αλλά ο Μητσοτάκης επιμένει ότι θα επιβεβαιώσει τις παρανοϊκές προτεραιότητές του. Η απεργία στα Νοσοκομεία στις 4 Σεπτεμβρίου δίνει την άμεση απάντηση και την στηρίζουμε για να πετύχει με συγκεντρώσεις σε όλα τα νοσοκομεία όχι μόνο στη Θεσσαλονίκη.

Και το ίδιο την επόμενη μέρα: έστω κι αν δεν μπορούν να γίνουν μαζικές μετακινήσεις διαδηλωτών προς τη Θεσσαλονίκη, μπορούν να γίνουν συλλαλητήρια παντού για να ακουστεί δυνατά το μήνυμά μας. Ώρα να τελειώνουμε με την κυβέρνηση του θανάτου, της φτώχειας και της πατριδοκαπηλίας.

Ενισχύστε την **εργατική αλληλεγγυη** και το **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ** από τα κάτω
Γραφτείτε συνδρομητές

Το πλοίο MV Wakashio κομμένο στα δύο

Θράσος εφοπλιστών

Τεράστια είναι η περιβαλλοντική καταστροφή στον Ινδικό Ωκεανό από την διαρροή τόνων πετρελαίου από καράβι ιαπωνικών συμφερόντων. Το πλοίο MV Wakashio χτύπησε σε ύφαλο στα παράλια του Μαυρίκιου στις 25 Ιουλίου προκαλώντας του ρωγμή η οποία μεγάλωνε καθημερινά έως ότου το έκοψε στα δύο. Το πλοίο κουβάλαγε σχεδόν 4.000 τόνους πετρελαίου. Η εταιρεία ισχυρίζεται ότι από αυτούς περίπου 1.000 τόνοι μόλυναν τον Ινδικό Ωκεανό. Η πετρελαιοκηλίδα που σχηματίστηκε φτάνει να είναι ορατή ακόμα κι από το διάστημα!

Ωστόσο το θράσος της ιδιοκτήτριας εταιρείας Nagashiki Shipping συμπεκνώνεται στο ακόλουθο απόσπασμα από την ανακοίνωσή της: “Με περίπου 1.000 τόνους πετρελαίου να έχουν διαρρεύσει, είναι κάπως υπερβολή να τη χαρακτηρίσουμε ως ‘οικο-

λογική καταστροφή’. Δεν είναι καταστροφή. Είναι πρόβλημα, που θα χρειαστεί πολύ προσπάθεια και χρήματα για τον καθαρισμό, αλλά δεν είναι καταστροφή. Η έννοια της ‘οικολογικής καταστροφής’, έχει αηδιαστικά απαξιωθεί τις τελευταίες δεκαετίες, χάρη σε ανεύθυνους ‘περιβαλλοντιστές’ και πολιτικούς”. Αυτά έγραφε κάποιο κουστουμάτο στέλεχος από κάποιο ουρανοξύστη του Τόκιο, την ίδια στιγμή που χιλιάδες φτωχοί στα παράλια του Μαυρίκιου προσπαθούσαν να μαζέψουν το πετρέλαιο που κατέστρεφε τη θάλασσά τους με κάθε πιθανό κι απίθανο τρόπο.

Όσο για τους “δικούς μας” εφοπλιστές, τρέχουν να φέρουν τέτοιες καταστροφές ακόμα πιο κοντά μας με τις εξορμήσεις τους για τον αγωγό EastMed και τους ανταγωνισμούς με την Τουρκία.

Ο καπνός από τη φωτιά στο εργοστάσιο Λεβεντάκης

“Ανακύκλωση” κερδών

Σαν να μην έφτανε η αποπνικτική αυγουστιάτικη ζέση, ένα πυκνό τοξικό νέφος κάλυψε τις τελευταίες μέρες τον αττικό ουρανό. Αφτηγρία του σύννεφου είναι η πυρκαγιά στο εργοστάσιο ανακύκλωσης πλαστικών Λεβεντάκης στη Μεταμόρφωση, που καίει για περισσότερες από 4 ημέρες.

Από την κυβέρνηση και τα περισσότερα ΜΜΕ μια τέτοια πυρκαγιά αντιμετωπίζεται είτε σαν φυσικό φαινόμενο, είτε σαν ατύχημα. Στην πραγματικότητα δεν είναι παρά εγκλήματα που μας βυθίζουν στο δηλητήριο. Εγκλήματα που οφείλονται είτε σε ελλιπείς συνθήκες πυρασφάλειας, είτε ξεσπούν “τυχαία” όταν ο εργοστασιάρχης θέλει να ξεφορτωθεί μια επιχείρηση που τον βαραίνει χτυπώντας με ένα σμπάρο δυο τριγώνια. Απολύει σε μια νύχτα τους εργάτες και τις εργάτριες χωρίς να τους δώσει φράγκο και την ίδια στιγμή τσεπώνει ο ίδιος τα

λεφτά της ασφαλιστικής αποζημίωσης.

Άλλωστε σαν πολύ συχνά να ξεσπούν τέτοια “ατυχήματα”. Τον Μάη του 2018 η Δυτική Αττική πνίγηκε ξανά από ένα μαύρο σύννεφο που ξεκίναγε από την πυρκαγιά στο εργοστάσιο της Γενικής Ανακύκλωσης στον Ασπρόπυργο, γνωστό για τους μεγάλους απεργιακούς αγώνες των μεταναστών εργατών του. Τον Απρίλη του 2019 ξέσπασε πυρκαγιά σε εργοστάσιο ανακύκλωσης στη Σίνδο. Τον Οκτώβρη του 2019 σε εργοστάσιο ανακύκλωσης στην εθνική οδό Θεσσαλονίκης – Κιλκίς. Τον Γενάρη του 2020 σε εργοστάσιο ανακύκλωσης στην Κορινθία. Το Μάιο του 2020 σε επιχείρηση ανακυκλώσιμων υλικών στο Βαθύ Αυλίδας και μόλις μια βδομάδα μετά σε ένα αντίστοιχο στη Μάνδρα Αττικής.

Τελικά τι ανακυκλώνουν αυτοί οι επιχειρηματίες; υλικά από τα απορρίμματα ή τα κεφάλαιά τους σε βάρος όλων μας;

Οκτώ νεκροί – μεταξύ αυτών κι ένα βρέφος 8 μηνών - και μια ολόκληρη περιοχή θαμμένη στη λάσπη είναι το αποτέλεσμα της καταστροφικής πλημμύρας που έπληξε την κεντρική Εύβοια. Η νεροποντή που έπεσε από τις 10:30 το βράδυ του Σαββάτου 8/8 μέχρι το πρωί της Κυριακής 9/8, οδήγησε στην υπερχείλιση των χειμάρρων Μασσαπίθου, του ρέματος των Πολιτικών και του ποταμού Λήλαντα, με αποτέλεσμα τα Πολιτικά, τα Ψαχνά, το Λευκαντί και το Μπούρτζι να πνιγούν.

Ο προϊστάμενος της εισαγγελίας πρωτοδικών Χαλκίδας, διέταξε έρευνα σε βαθμό κακουργήματος.

Θα πρέπει να κοιτάξει ψηλά. Εκεί βρίσκονται οι ευθύνες.

Ευθύνες που έχουν να κάνουν με τις περυσινές φωτιές που έπληξαν την περιοχή. Η πυρκαγιά του περασμένου καλοκαιριού ήταν η μεγαλύτερη για το 2019. Η Εύβοια εδώ και σχεδόν τέσσερις δεκαετίες κατατάσσεται δεύτερη – μετά την Αττική που έζησε την τραγωδία της Μάνδρας – σε ετήσια καμμένα στρέμματα δασικών εκτάσεων. Τα καμμένα δάση δεν μπόρεσαν, όπως έκαναν πριν καούν, να συγκρατήσουν τα νερά και τα φερτά υλικά με αποτέλεσμα την τεράστια καταστροφή. Οι

Ο ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΕΥΒΟΙΑ Ποιος νοιάζεται για “αντιπλημμυρικά έργα” μπροστά σε Μεγάλο Περίπατο;

πυρκαγιές στις περισσότερες περιπτώσεις έχουν να κάνουν με τις “επενδύσεις” στις περιοχές - φιλέτα. Επενδύσεις στη βιομηχανία της ενέργειας, του τουρισμού κλπ. Δεν πάει πολύς καιρός άλλωστε από όταν ο **Μητσotάκης** “προέβλεπε” χαριεντιζόμενος με τους “επενδυτές” του τουριστικού **Kassiopi Project** στον **Ερμηίτη** της Κέρκυρας, ότι ο Ερμηίτης θα καεί και θα μείνει η “επένδυση”. Ένα μήνα μετά, πάνω από 200 στρέμματα έχουν καεί από πυρκαγιά στον Ερμηίτη.

Ευθύνες που έχουν να κάνουν με τους χειρισμούς της Πολιτικής Προστασίας. Ο **Χαρδαλιάς** ξέρει να κουνάει το δάκτυλο στον κόσμο από την τηλεόραση. Να μιλάει για την ατομική ευθύνη του “μείνετε σπίτι” στην περίπτωση του κορονοϊού. Να στέλνει μηνύματα στα κινητά κατηγορώντας τη νεολαία ότι θα φταίει η ίδια

έτσι και πάθουν κάτι οι γονείς τους. Μηνύματα όμως για να προειδοποιηθεί τους κατοίκους ότι επίκειται καταστροφή δεν έστειλε. Παρότι οι μετεωρολόγοι είχαν προβλέψει τρεις μέρες πριν την καταιγίδα “Θάλεια”. Φρόντισε μάλιστα μετά την κατακραυγή να δηλώσει με θράσος ότι ο μηχανισμός του 112 δεν δούλεψε επίτηδες κι ότι έτσι αποφεύχθηκε εκατόμβη νεκρών. Έριξε την ευθύνη στους μετεωρολόγους λέγοντας ότι η πρόβλεψή τους ήταν για βροχή πολύ μικρότερη από αυτή που έπεσε, παίρνοντας όμως απάντηση από τον διευθυντή προγνώσεων της ΕΜΥ, **Θ.Κολυδά**, σύμφωνα με την οποία παρά τις συνηθισμένες αποκλίσεις στις εκτιμήσεις των μετεωρολόγων είχε εκδοθεί έκτακτο προειδοποιητικό δελτίο με πορτοκαλί (υψηλό) δείκτη προειδοποίησης.

Ευθύνες για τα αντιπλημμυρικά

έργα που δεν έγιναν ποτέ. Ο υπουργός Περιβάλλοντος **Χατζηδάκης** μετά τις περυσινές πυρκαγιές καθυστέρησε από τα Ψαχνά, όσους φοβούνταν τα χειρότερα, υποσχόμενος την “ταχεία διεξαγωγή αντιπλημμυρικών έργων”. Ο σημερινός δήμαρχος Αθήνας **Μπακογιάννης**, τον περασμένο Μάρτη – τότε περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας – ανακοίνωνε τη δημοπράτηση των έργων και την ολοκλήρωση της διαδικασίας “στο προσεχές διάστημα”. Ωστόσο οι εκκλήσεις δημάρχων και τοπικής κοινωνίας για την επίσπευση των έργων τους μήνες που ακολούθησαν έπεσαν στο κενό, φτάνοντας στην τραγωδία τις 9ης Αυγούστου.

Ευθύνες για τις χρόνιες παρεμβάσεις στη φύση της περιοχής με σκοπό το κέρδος. Η **Ρεμαπτική**, η κίνηση που ασχολείται με την προστασία των ρεμάτων σε δελτίο Τύπου που

εξέδωσε μετά την καταστροφή σημειώνει μεταξύ άλλων: “Οι ανθρώπινες παρεμβάσεις είναι επίσης παράγοντας υποβιβασμού της φυσικής αντιπλημμυρικής λειτουργίας των ποταμών και των ρεμάτων (μπαζώματα, κατασκευές μέσα και δίπλα στις κοίτες, άστοχα και αποσπασματικά δημόσια έργα, καταστροφή της φυσικής κοίτης και βλάστησης με τσιμέντα ή άλλα «σκληρά υλικά» κλπ)

Η μη πραγματοποίηση «αντιπλημμυρικών έργων» ή «καθαρισμών» ίσως επιδρούν επίσης. Σίγουρα όμως τα «αντιπλημμυρικά» και οι «καθαρισμοί» με τον τρόπο που γίνονται από το κράτος (επένδυση φυσικής κοίτης και πρानών με σκληρά υλικά, καθαρισμοί με χωματοουργικά μηχανήματα που ισοπεδώνουν τη βλάστηση και προκαλούν ζημιές στα πρानή) αυξάνουν αντί να μειώνουν τον πλημμυρικό κίνδυνο”.

Ευθύνες για ένα σύστημα που έχει καταστρέψει τον πλανήτη φέρνοντας μας αντιμέτωπους με ακραία καιρικά φαινόμενα. Η ίδια περιοχή είχε θρηνήσει δυο νεκρούς από τον κυκλώνα Ζορμπά πριν δυο χρόνια. Σήμερα ήταν η “Θάλεια” η κακοκαιρία που έπληξε και την Εύβοια με ακόμα βαρύτερο τίμημα.

Σ.Μ.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΘΑΝΑΤΟΥ – ΠΑΡΑΛΥΤΗ ΣΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΤΟΥ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ

Οι εργάτες της Υγείας είναι η ασπίδα μας

Σε πανελλαδική απεργιακή κινητοποίηση καλούν οι εργαζόμενοι των δημόσιων νοσοκομείων την Παρασκευή 4 Σεπτεμβρίου. Ακόμα κι αν ο Μητσοτάκης ακύρωσε τη φετινή Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης κι ανακοίνωσε ότι θα μιλήσει σε κλειστή εκδήλωση, η απεργία των νοσοκομειακών την παραμονή των κυβερνητικών εξαγγελιών, αλλά και η διαδήλωση των συνδικάτων την επόμενη ημέρα στις 5 Σεπτεμβρίου, δεν γίνεται να αναβληθούν.

Η κυβέρνηση που τόσο περηφανευόταν για τα χαμηλά νούμερα σε κρούσματα και θανάτους από κορονοϊό την άνοιξη, τώρα έχει οδηγήσει τη χώρα μέσα στο δεύτερο κύμα της πανδημίας με σταθερά τριψήφια κρούσματα ημερησίως. Η ευθύνη για την έξαρση ανήκει εξ ολοκλήρου στην κυβέρνηση όσο κι αν θέλει ο Μητσοτάκης να τη ρίξει στη νεολαία. Ήξερε ότι έπαιζε με τη φωτιά όταν άνοιγε τις πύλες του εξωτερικού τουρισμού προκειμένου να δουλέψει η “βαριά βιομηχανία της χώρας”, αντί να ενισχύσει προγράμματα εσωτερικού κοινωνικού τουρισμού. Ακόμα και τώρα προτιμάει παράλογα περιοριστικά μέτρα που επιβαρύνουν την διαβίωση του φτωχού κόσμου, αντί να εφαρμόσει μαζικά δωρεάν τεστ στον πληθυσμό. Στοχοποιεί όσους μπόρεσαν να πάνε για λίγες μέρες διακοπές και αφήνει ανενόχλητους τους καπιταλιστές να συνωστίζουν εργαζόμενους σε εργοστάσια και όλους τους χώρους δουλειάς.

Αλλά αυτό που βγάζει μάτι είναι ότι ανάμεσα στο πρώτο κύμα της άνοιξης και τη νέα έξαρση του καλοκαιριού τα νοσοκομεία παρέμειναν στην ίδια τραγική κατάσταση. Δεκάδες χιλιάδες οργανικές θέσεις παραμένουν κενές.

16.000 συμβασιούχοι που εργάζονται στα νοσοκομεία κινδυνεύουν να απολυθούν τους επόμενους μήνες. Το επικουρικό προσωπικό, που δουλεύει επτά χρόνια χωρίς διακοπή, κινδυνεύει να απολυθεί, με την έκδοση των οριστικών πινάκων του

6/9/19, Θεσσαλονίκη, Διαδήλωση εργαζομένων στην Υγεία. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

διαγωνισμού 2Κ, αφού δεν τους καλύπτει η αυξημένη μοριοδότηση.

4.000 συμβασιούχοι μέσω ΟΑΕΔ στην Υγεία, που συμπληρώνουν τέσσερα χρόνια με συνεχείς ανανεώσεις των συμβάσεων βρίσκονται ξανά στον αέρα. 8.000 εργαζόμενοι με ατομικές συμβάσεις εργασίας στην καθαριότητα και τη φύλαξη κινδυνεύουν να βρεθούν στην ανεργία, αφού η κυβέρνηση ανοίγει ξανά το δρόμο της επιστροφής των εργολάβων.

Καμία ενίσχυση

Οι υγειονομικοί/ές που συσπειρώνονται στο **Συντονιστικό Νοσοκομείων** έχουν ξεκάθαρη εικόνα: “Στις 100 ημέρες που μεσολάβησαν ανάμεσα στα δύο κύματα αυτή η κυβέρνηση δεν πήρε κανένα ουσιαστικό μέτρο ενίσχυσης του ΕΣΥ. Αντίθετα θεώρησε ότι οι μόλις 200 νέες κλίνες ΜΕΘ και οι ελάχιστες προσλήψεις - μόνο συμβασιούχων - επαρκούσαν για ένα ασφαλές “άνοιγμα” της οικονομίας και ειδικά του τουρισμού... Σε αυτές τις 100 μέρες η κυβέρνηση προτίμησε να τρέχει να υπογραφεί μηνμόνια με τους “εταίρους” της, να κυρώνει συμφωνίες με την χούντα του Σίσι και να ρίχνει λάδι στην φωτιά στο Αιγαίο,

δεν προτίμησε όμως να καταρτίσει σχέδιο σοβαρού ελέγχου του πληθυσμού με μαζικά τεστ και σχέδιο σοβαρής ενίσχυσης του Ε.Σ.Υ με μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων αλλά και προκήρυξη νέων προσλήψεων. Δεν φρόντισε ανοίγοντας τα σύνορα να βάλει σοβαρό χέρι στους επιχειρηματίες και τους εφοπλιστές, δεν τόλμησε να αυξήσει τα δρομολόγια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, δεν προχώρησε σε σοβαρές οδηγίες στον πληθυσμό παρά μόνον σε επίκληση της υπευθυνότητας του. Στο Ασβεστοχώρι οι ηλικιωμένοι συνάνθρωποί μας βρέθηκαν στο έλεος της εγκατάλειψης και του κορονοϊού αλλά και των ανύπαρκτων μέτρων προστασίας.

Σε μαζικούς εργατικούς χώρους όπως στα εργοστάσια τροφίμων στην Καβάλα και την Χαλκιδική δεκάδες εργαζόμενοι νόσησαν, θυμίζοντας τις εικόνες του Βορρά της διπλανής Ιταλίας εκτεθειμένοι στις ορέξεις των αφεντικών τους και χωρίς καθόλου οδηγίες του εξαφανισμένου Τσιόδρα και του ΕΟΔΥ. Το ίδιο το προσωπικό των νοσοκομείων, αυτό ακριβώς που δούλεψε και στο πρώτο κύμα, εμφανίζει συνεχώς νέα κρούσματα και η ζωή του κινδυνεύει.

Ο Μητσοτάκης όμως αυτές τις ώρες διαλέγει μαζί με την κουστωδία των “ειδικών” του να κουνάει το δάχτυλο στην νεολαία που “ξεσάλωνει” τάχα ανεύθυνα στα μπαρ και τις παραλίες μετά τα μεσάνυχτα... Είναι γελοίο αλλά και τραγικό να ηθικολογεί στους νέους αυτή η κυβέρνηση. Αυτή η κυβέρνηση δεν ήταν που την επομένη της έξαρσης των κρουσμάτων ανέβασε την πληρότητα των πλοίων στο 85%; Αυτή δεν ήταν που γυρνούσε στην Επίδαυρο χωρίς μάσκα πανηγυρίζοντας την επιστροφή στην κανονικότητα;”

Φιλότιμο;

Όσο κι αν η κυβέρνηση κλίνει την “ατομική ευθύνη” και το “φιλότιμο” σε όλες τις πτώσεις, η ίδια φροντίζει πρώτα απ’ όλα να θησαυρίζει το ιδιωτικό κεφάλαιο. Χαρακτηριστικό το δημοσίευμα της ΕφΣυν (10/8) σύμφωνα με το οποίο το **Νοσοκομείο Παπαγεωργίου** στη Θεσσαλονίκη, νοσοκομείο αναφοράς για τον κορονοϊό, δεν έχει μοριακό αναλυτή, με αποτέλεσμα τα τεστ να στέλνονται σε ιδιωτικά κέντρα με αντίτιμο 65 ευρώ το ένα. 340.000 ευρώ είναι μέχρι τώρα ο λογαριασμός μόνο από το συγκεκρι-

μένο νοσοκομείο. Αν υπήρχε το μηχανήμα στο νοσοκομείο το τεστ θα στοίχιζε 20 ευρώ, τρεις φορές κάτω από όσο χρεώνουν οι ιδιώτες.

Όσο για τους εργαζόμενους των νοσοκομείων, τους “ήρωες” που η Μαρέβα μας παρότρυνε να χειροκροτήσουμε στα μπαλκόνια, καλούνται να αντιμετωπίσουν τη νέα έξαρση, λίγοι κι εξουθενωμένοι, με την κυβέρνηση παίζει παιχνίδια με την υγεία τους. Αυτό που λείπει σε όσους/ες μπόρεσαν να πάρουν έστω και λίγες μέρες άδεια είναι “γύρνα στο νοσοκομείο, κάνε τεστ και δούλεψε μέχρι να βγει το αποτέλεσμα και αν τυχόν βγει θετικό τότε ιχνηλάτησε λοιπό προσωπικό και ασθενείς. Μιλάμε για δολοφονική ανευθυνότητα, κυνισμό και αδιαφορία για τους εργαζόμενους και τους ασθενείς” καταγγέλλει το Συντονιστικό.

Όλες οι διεκδικήσεις των υγειονομικών και των χιλιάδων συμπαραστών τους που απήργησαν και διαδήλωσαν στις 7 Απρίλη και στις 16 Ιούνη, ισχύουν στο έπακρο κι αποκτούν ακόμα μεγαλύτερη σημασία, μπροστά στον κίνδυνο ενός δραματικού φθινοπώρου. Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων, κάλυψη των χιλιάδων κενών οργανικών θέσεων, άνοιγμα των κλειστών ΜΕΘ με πλήρη στελέχωσή τους, χρηματοδότηση της Υγείας, ενίσχυση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης και μαζικά τεστ, κρατικοποίηση της Ιδιωτικής Υγείας κι ένταξή της στο ΕΣΥ.

“Εμείς επιμένουμε στο αίτημα των μαζικών προσλήψεων στα νοσοκομεία. Είναι η μόνη δικλίδα ασφαλείας για ασθενείς και προσωπικό... Καλούμε την ΠΟΕΔΗΝ, παρόλο που η φέστα της ΔΕΘ ακυρώθηκε, να οργανώσει στα σοβαρά την προκηρυγμένη πανελλαδική της απεργία στις 4 Σεπτεμβρίου, καμία σκέψη για αναβολή! Εμπρός για πανυγειονομικό και πανεργατικό ξεσηκωμό!” καταλήγει το κάλεσμα του Συντονιστικού Νοσοκομείων.

Στέλιος Μιχαηλίδης

Και στη Βρετανία

Οι νοσοκομειακοί που θα απεργήσουν στις 4 Σεπτεμβρίου δεν είναι μόνοι. Η παγκόσμια υγειονομική κρίση του κορονοϊού, έχει ανοίξει αντίστοιχες διεκδικήσεις διεθνώς.

Στις 7 Αυγούστου ήταν η σειρά των εργαζομένων στα νοσοκομεία της Βρετανίας, να βγουν στους δρόμους. Χιλιάδες βάδισαν στους δρόμους του Λονδίνου κι άλλων 30 πόλεων με σύνθημα “Μπόρις Τζόνσον άκουσε καλά, ή θα μας πληρώσεις ή θα φύγεις”. Αφορμή για τον ξεσηκωμό ήταν η εξαίρεση των νοσηλευτών από τις αυξήσεις που έδωσε η κυβέρνηση σε κλάδους του δημοσίου – υποτίθεται σαν επιβράβευση για το ρόλο τους

στην αντιμετώπιση της κοροναϊκής κρίσης. Η προσφορά των νοσηλευτών την περίοδο του κορονοϊού δεν θεωρήθηκε αναγκαία προς αναγνώριση, αντίθετα αστυνομία, ένοπλες δυνάμεις, δεσμοφύλακες και δικαστικοί πήραν αυξήσεις έως και 2.5% για την τεράστια προσφορά τους.

“Θα ήθελα να δω τον Μπόρις Τζόνσον να κάνει 12ωρη βάρδια σε μια ΜΕΘ. Μια συναδέλφισσά μας στην ίδια ΜΕΘ, πέθανε διασωληνωμένη”, δήλωσε στην εφημερίδα Socialist Worker η **Ιλέιν**, νοσοκόμα σε νοσοκομείο του Έσεξ. Η κινητοποίηση έφτασε να πραγματοποιηθεί από μια πλατιά καμπάνια που οργανώθηκε από τα κάτω μόλις διαπιστώθηκε η εξαίρεση των νοσηλευτών από τις αυξήσεις. Νέα μέρα δράσης σχεδιάζεται στις 26 Αυγούστου.

7/8, Διαδήλωση νοσηλευτριών στη Βρετανία. Φωτό: Socialist Worker

Διαρκής επανάσταση στη θεωρία και στην πράξη

Στις 20 Αυγούστου του 1940 ο Λέον Τρότσκι τραυματιζόταν θανάσιμα από το χτύπημα ενός πράκτορα της μυστικής αστυνομίας του Στάλιν στο «μπλε σπίτι» στην συνοικία Κογκοακάν της Πόλης του Μεξικό. Ξεψύχησε την επόμενη μέρα. Την κηδεία του παρακολούθησαν, σύμφωνα με τις μεξικάνικες εφημερίδες της εποχής, περισσότεροι από 200 χιλιάδες άνθρωποι. Δηλαδή ένα πλήθος πέρα από κάθε αναλογία με την επιρροή της μικρής τροτσκιστικής οργάνωσης του Μεξικού. Το σιωπηλό πλήθος συγκεντρώθηκε για να τιμήσει τον ηγέτη μιας επανάστασης που δεν συμβιβάστηκε και το πλήρωσε με τη ζωή του.

Στα προηγούμενα χρόνια είχε δει την οικογένειά του, τους φίλους και συντρόφους του να χάνονται από τα δολοφονικά χτυπήματα ενώ οι συκοφαντίες του σταλινισμού έπεφταν βροχή. Ο ένας του γιος που δεν είχε σχέση με την πολιτική συνελήφθη και πέθανε στην εξορία. Ο **Λέον Σεντόφ**, ο πρωτότοκος γιος του, τον είχε ακολουθήσει στο εξωτερικό μετά την απέλασή του το 1929.

Δολοφονήθηκε στο Παρίσι το 1938. Οι γραμματείες του Τρότσκι στα χρόνια της επανάστασης και του εμφυλίου πολέμου επίσης συνελήφθησαν, εκτελέστηκαν ή «αυτοκτόνησαν». Χιλιάδες επαναστάτες/τριες που είχαν ενταχθεί κατά καιρούς στην **Αριστερή Αντιπολίτευση** μέσα στην Ρωσία, εξορίστηκαν και εκτελέστηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Σιβηρία.

Ο Τρότσκι είχε βρεθεί στο Μεξικό στις αρχές του 1937. Ο πρόεδρος της χώρας, ο στρατηγός **Λάζαρο Καρδένας**, ήταν ο μόνος ηγέτης κράτους που δέχτηκε να δώσει βίζα και άδεια παραμονής στο Τρότσκι. Ο **Στάλιν** (με την στήριξη του **Μπου-χάριν**) τον είχε εξορίσει το 1928 στην Αλμα-Ατα του τότε Τουρκμενστάν και τον Φλεβάρη του 1929 το πολιτικό γραφείο του ρώσικου κομμουνιστικού κόμματος αποφάσισε να τον απελάσει στην Τουρκία.

Τα επόμενα χρόνια ο Τρότσκι ήταν ένας άνθρωπος «σε έναν πλανήτη δίχως βίζα» όπως έγραψε ο πρώτος βιογράφος του, ο **Ισαάκ Ντότσερ**. Δυο χρόνια στην Πρίγκηπο της Προποντίδας και μετά μια περιπλάνηση σε Γαλλία και Νορβηγία. Παντού, οι κυβερνήσεις της «πολιτισμένης», «δημοκρατικής» δύσης, του έδειχναν την πόρτα. Για τις φασιστικές χώρες δεν υπήρχε βέβαια λόγος.

Είναι πειρασμός να θυμόμαστε τον Τρότσκι μόνο σαν τον «απόκληρο προφήτη» (ο τίτλος του τρίτου μέρους της βιογραφίας του από τον Ισαάκ Ντότσερ). Και είναι συνηθισμένο, ακόμα και στην ριζοσπαστική αριστερά, οι ιδέες του και οι μάχες του ιδιαίτερα ενάντια στον σταλινισμό να θεωρούνται αποσκευές που ανήκουν λίγο πολύ στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Είναι μια εντελώς λάθος αντιμετώπιση. Ο Λ. Τρότσκι είναι η γέφυρα ανάμεσα στην επαναστατική κληρονομιά των πρώτων δεκαετιών του 20ου αιώνα και στο σήμερα. Όπως έλεγε ο **Τόνι Κλιφ** αναφερόμενος στον Τρότσκι «βλέπουμε πιο μακριά όταν είμαστε στους ώμους γιγάντων».

Ζούμε σε μια περίοδο που τα κινήματα, οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις είναι ξανά στην ημερήσια διάταξη σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου, από τη Χιλή μέχρι τη Λευκορωσία και από τις ΗΠΑ μέχρι την Ινδονησία. Ο Τρότσκι έγινε μαρξιστής στην αυγή μιας παρόμοιας εποχής, στις αρχές του 20ου αιώνα. Η «αναγγελία» της έγινε στην Ρωσία με την Επανάσταση που ξεκίνησε το 1905.

Όταν ξέσπασε η επανάσταση και οι δυο πτέρυγες του ρωσικού μαρξισμού, οι Μπολσεβίκοι και οι Μενσεβίκοι, εκτιμούσαν ότι ο χαρακτήρας της –δηλαδή οι στόχοι που είχε να υλοποιηθεί– ήταν αστικός. Όμως, είχαν μια διαφορά κεφαλαϊώδους σημασίας.

Οι Μενσεβίκοι παρόμειναν προσκολλημένοι στο παλιό μηχανιστικό σχήμα -η επανάσταση που είχε ανάγκη η Ρωσία ήταν αστική και δημοκρατική, άρα την ηγεσία έπρεπε να την είχαν οι αστοί. Το εργατικό κίνημα θα ήταν η «αριστερή πτέρυγα» ενός ευρύτερου δημοκρατικού μετώπου.

Οι Μπολσεβίκοι είχαν μια εντελώς διαφορετική στρατηγική. Είχαν πειστεί ότι η αστική τάξη της Ρωσίας δεν είχε την παραμικρή όρεξη να συγκρουστεί με το καθεστώς. Οι αστοί προτιμούσαν να μείνουν συμβιβασμένοι και να κάνουν δουλειές με τον τσαρισμό, παρά να ρισκάρουν ένα γενικευμένο ξεσηκωμό. Η εργατική τάξη σε συμμαχία με τους αγρότες ήταν αυτή που θα έμπαινε μπροστά και θα έφερνε τη Δημοκρατία στη Ρωσία, αλλά μέχρι εκεί – η εργατική εξουσία και ο σοσιαλισμός παρέμεναν ζητήματα του μέλλοντος.

Ο Τρότσκι έβγαλε διαφορετικά συμπεράσματα από την εμπειρία της πρώτης Ρώσικης Επανάστασης. Υποστήριξε ότι η εργατική τάξη θα πάρει την εξουσία επικεφαλής των αγροτών, αλλά από την πρώτη μέρα θα αναγκαστεί να επιβάλλει τις δικές της ταξικές λύσεις. Για να δειξεί παραστατικά τι εννοούσε έβαξε ένα «απλό» ερώτημα. Την επόμενη μέρα της ανατροπής του τσαρισμού, τι θα γινόταν με το πρόβλημα της ανεργίας; Τι θα έκαναν οι καπιταλιστές αν η νέα εξουσία έπαιρνε μέτρα στήριξης των ανέργων βάζοντας χέρι στα κέρδη τους; «Θα βάλουν μεγάλα λουκέτα στις πόρτες των εργοστασίων τους και θα πούνε: ‘Δεν υπάρχει απειλή για την ιδιοκτησία μας γιατί η εργατική τάξη βρίσκεται στο στάδιο της δημοκρατικής και όχι της σοσιαλιστικής δικτατορίας’;» Και τι θα απαντήσει η εργατική τάξη που θα έχει ανατρέψει τον τσαρισμό με το όπλο στο χέρι; Δεν θα επιβάλλει το άνοιγμα των εργοστασίων με την κρατικοποίησή τους; «Όμως, αυτό δεν ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμό; Φυσικά και τον ανοίγει. Τι άλλο προτείνετε;»

Ήταν μια εντελώς αιρετική άποψη για την Αριστερά της εποχής, διεθνώς. Εργατική εξουσία στην πιο καθυστερημένη χώρα της Ευρώπης; Αδιανόητο. Κι ήταν αιρετική όχι μόνο για τα συμπεράσματα αλλά και για τη μέθοδο που κατέληγε σ’ αυτά. Αργότερα θα περιέγραφε αυτή τη μέθοδο με τη φράση «ο νόμος της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης». Ο καπιταλισμός είναι ένα παγκόσμιο σύστημα που καθορίζει την εξέλιξη των επί μέρους «εθνικών» μονάδων του.

Ο καπιταλισμός στην Ρωσία δεν πέρασε από τα «στάδια» της ανάπτυξης του καπιταλισμού στη Βρετανία. Στην πραγματικότητα πουθενά ο καπιταλισμός δεν αναπτύχθηκε με ένα προκαθορισμένο μοτίβο. Στην Ρωσία το απολυταρχικό, φεουδαρχικό κράτος χρειαζόταν τον καπιταλισμό για να παραμείνει μια μεγάλη δύναμη. Κι έτσι δίπλα στα ξύλινα αλέτρια ξεφύτρωναν τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Ευρώπης.

Και μέσα σ’ αυτά δούλευε μια νέα εργατική τάξη που έκανε άλματα στις ιδέες της και τη δράση της. Μόλις δέκα χρόνια χωρίζαν τις πρώτες απεργίες στην Πετρούπολη το 1896 από την Επανάσταση το 1905. Κι η επανάσταση ήρθε με τη μορφή κυμάτων μαρξικών εργατών και με πολιτικά αιτήματα, με εργατικά συμβούλια (σοβιέτ).

Η Επανάσταση του 1917 δικαίωσε την ανάλυσή του Τρότσκι. Η εργατική τάξη ανέτρεψε τον τσαρισμό αλλά δεν έμεινε εκεί. Πήρε την εξουσία για λογαριασμό της. Το 1906 ο Τρότσκι

πρόβλεπε ότι η εργατική εξουσία στην Ρωσία θα είναι το «άνοιγμα» για τις επαναστάσεις στην Δύση. Πράγματι έτσι έγινε. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος τέλειωσε με ένα κύμα επαναστάσεων με την Γερμανία στο κέντρο τους.

Κόκκινος Οκτώβρης

Η νίκη της εργατικής τάξης τον Οκτώβρη του 1917 δεν θα ήταν δυνατή χωρίς ένα επαναστατικό κόμμα στην ηγεσία του κινήματος. Τα σοβιέτ, είχαν μια τεράστια δύναμη από τον Φλεβάρη κιόλας. Αλλά χρειαζόταν μια οργανωμένη δύναμη να δώσει τη μάχη στο εσωτερικό τους για να γίνει πράξη το σύνθημα «όλη η εξουσία στα σοβιέτ». Κι αυτή η δύναμη ήταν το κόμμα των μπολσεβίκων.

Ο Τρότσκι είχε μείνει «ανένταχτος» από το 1904 και είχε δεχτεί συχνά τα πυρά του Λένιν όλα αυτά τα χρόνια. Αλλά το 1917, όπως γράφει ο Τόνι Κλιφ:

“Ο Τρότσκι δεν είχε άλλη εναλλακτική διέξοδο από το να προσχωρήσει στον μπολσεβικισμό. Ο Τρότσκι ήταν ένας λαμπρός στρατηγός που όμως διοικούσε ένα μικροσκοπικό απόσπασμα στρατιωτών, ενώ ο Λένιν ήταν ο αναγνωρισμένος ηγέτης ενός μεγάλου κόμματος. Για να νικήσει η επανάσταση χρειαζόταν ένα κόμμα με μέλη σε κάθε εργοστάσιο, σε κάθε μονάδα του στρατού, ικανό να κερδίζει το νου και τις καρδιές των εργατών και των στρατιωτών. Ως άτομο, ο Τρότσκι μπορούσε να κάνει τη φωνή του να ακουστεί. Όμως, μόνο ένα μαζικό, καλά πειθαρχημένο κόμμα μπορούσε να μετατρέψει τα λόγια σε πράξεις”.

Ο Τρότσκι αναδείχτηκε στην κεντρική ηγεσία αυτού του κόμματος. Τον Σεπτέμβριο του 1917 το σοβιέτ της Πετρούπολης τον έκλεξε πρόεδρό του. Είχε αυτή τη θέση το 1905. Αλλά τώρα ήταν ο πρόεδρος ενός σοβιέτ με μπολσεβίκικη πλειοψηφία. Και σαν επικεφαλής της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής του, ανέλα-

βε να οργανώσει την ανατροπή της αστικής προσωρινής κυβέρνησης τον Οκτώβρη.

Η νεαρή εργατική εξουσία βρέθηκε σύντομα πολιορκημένη από την ένοπλη αντεπανάσταση και την ιμπεριαλιστική επέμβαση. Το εργατικό κράτος χρειάστηκε να συγκροτήσει το δικό του στρατό, τον «Κόκκινο Στρατό των Εργατών και των Αγροτών» κυριολεκτικά από το μηδέν. Ο Κόκκινος Στρατός νίκησε και ο αρχιτέκτονας αυτής της νίκης ήταν ο Τρότσκι που έγινε «κομισάριος πολέμου» και πρόεδρος του «Επαναστατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου» τον Μάρτη του 1918, και κράτησε αυτή τη θέση μέχρι το 1923.

Το πνεύμα, το «ηθικό θεμέλιο» του Κόκκινου Στρατού διαπερνιόταν από έναν ασυμβίβαστο διεθνισμό. Στην πρώτη του ομιλία ως Επίτροπος Πολέμου, ο Τρότσκι δήλωσε ανοιχτά: «Εμείς, που η ιστορία μας έδωσε πρώτους τη νίκη...πρέπει να είμαστε σε θέση να σπεύσουμε σε ένοπλη βοήθεια των εξεγερμένων αδελφών μας στην πρώτη βροντή της παγκόσμιας επανάστασης».

Ο **Μαξ Μπάουερ**, ένας Γερμανός στρατηγός της εποχής που μόνο για συμπάθεια στους μπολσεβίκους δεν μπορεί να κατηγορηθεί, έγραψε για τον Τρότσκι: «Ένας γεννημένος στρατιωτικός οργανωτής και ηγέτης... συγκρότησε ένα νέο στρατό απ’ το τίποτα, και μετά τον οργάνωσε και τον εκπαιδευσε μέσα στη φωτιά της μάχης, αυτό είναι ένα κατόρθωμα αντάξιο του Ναπολέοντα».

Συνέχεια

Η δεκαετία του '30 ξεκίνησε με την μεγαλύτερη κρίση που είχε γνωρίσει ο καπιταλισμός στην ιστορία του. Μια δεκαετία που γέννησε την αντεπαναστατική απειλσία με τη μορφή του φασισμού και την επαναστατική ελπίδα με τους αγώνες της εργατικής τάξης και τη στροφή της στ’ αριστερά. Ο Τρότσκι προσπάθησε να χτίσει ένα επαναστατικό ρεύμα κόντρα στις προδοσίες και τα τραγικά λάθη του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας.

Ήταν ο πρώτος που έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου για την φασιστική απειλή στην Γερμανία και διατύπωσε μια από τις πιο οξυδερκείς αναλύσεις για τη φύση του φασισμού σαν αντιδραστικό κίνηματος. Και δεν έμεινε σ’ αυτό. Με όπλο την στρατηγική του ενιαίου μετώπου –που είχε διατυπώσει η Κομιντέρν στα επαναστατικά της χρόνια με την αποφασιστική συμβολή του – ο Τρότσκι εξήγησε πως η εργατική τάξη μπορεί να αποκρούσει την φασιστική απειλή και να ανοίξει το δρόμο για τη δική της λύση στην κρίση του καπιταλισμού –την επανάσταση.

Τρία χρόνια μετά, το 1936, οι καταλήψεις των εργοστασίων στην Γαλλία και η Ισπανική Επανάσταση έδειξαν ποια ήταν η εναλλακτική λύση απέναντι στο φασισμό και τον πόλεμο. Η κριτική του Τρότσκι για την πολιτική των «λαϊκών μετώπων» που οδήγησαν στις ήττες αυτά τα κινήματα είναι σήμερα απαραίτητη για την Αριστερά που δεν θέλει να μοιραστεί τα αδιέξοδα και τους συμβιβασμούς του κοινοβουλευτικού δρόμου. Εκείνη την περίοδο η σταλινική Ρωσία έμπαινε στη φάση του «μεγάλου τρόμου» των σταλι-

νικών εκκαθαρίσεων. Και ο Τρότσκι δίνει την τιτάνια μάχη να υπερασπίσει την κληρονομιά της ρωσικής επανάστασης και να αποδείξει ότι «ποτάμια αίματος χωρίζουν τον σταλινισμό και τον μπολσεβικισμό». Το βιβλίο η **Προδομένη Επανάσταση** ήταν προϊόν αυτής της προσπάθειας και η πρώτη σοβαρή μαρξιστική ανάλυση της σταλινικής γραφειοκρατίας, των υλικών βάσεων που αναδείχτηκε και επικράτησε στις συνθήκες της απομόνωσης της σοβιετικής Ρωσίας. Έγραφε:

«Ο Λένιν, ακολουθώντας τον Μαρξ και τον Ένγκελς, έβλεπε το πρώτο διακριτικό γνώρισμα της προλεταριακής επανάστασης στο γεγονός ότι, απαλλοτριώνοντας τους εκμεταλλευτές, θα καταργούσε την αναγκαιότητα ενός γραφειοκρατικού μηχανισμού, υψωμένου πάνω από την κοινωνία –και πάνω απ’ όλα, της αστυνομίας και του μόνιμου στρατού...

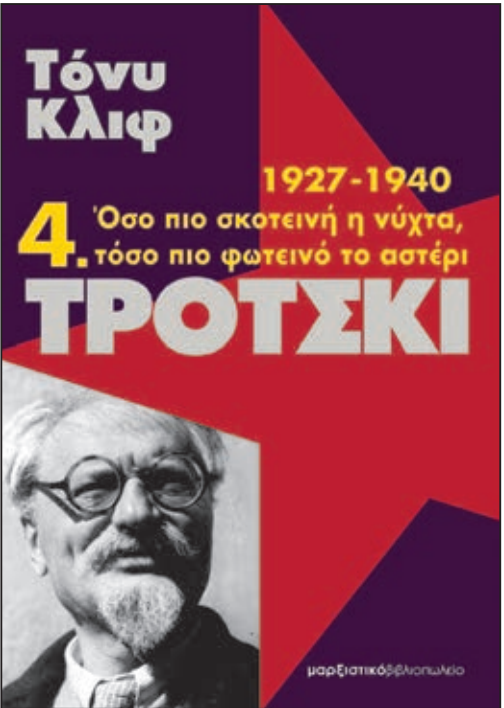
Όπως και να ερμηνεύετε τη φύση του σημερινού σοβιετικού κράτους, ένα πράγμα είναι αδιαμφισβήτητο: στο τέλος της δεύτερης δεκαετίας της ύπαρξής του, όχι μόνο δεν έχει σβήσει, αλλά ούτε καν έχει αρχίσει να «σβήνει». Ακόμα χειρότερα, έχει μεγαλώσει κι έχει γίνει ένας ανήκουστος μέχρι τώρα μηχανισμός καταπίεσης.

Η γραφειοκρατία όχι μόνο δεν έχει εξαφανιστεί, δίνοντας τη θέση της στις μάζες, αλλά και έχει μετατραπεί σε μια ανεξέλεγκτη δύναμη που κυριαρχεί πάνω στις μάζες. Ο στρατός όχι μόνο δεν έχει αντικατασταθεί από τον ένοπλο λαό, αλλά και έχει γεννηθεί μια προνομιούχα κάστα αξιωματικών, με επικεφαλής στρατάρχες, ενώ στο λαό, «στον ένοπλο φορέα της δικτατορίας», απαγορεύεται στη Σοβιετική Ένωση να φέρει ακόμα και ένα μη πυροβόλο όπλο. Ακόμα και η πιο αχαλίνωτη φαντασία, θα δυσκολευόταν να συλλάβει ένα κοντράστ πιο χτυπητό από αυτό που υπάρχει ανάμεσα στο σχήμα του εργατικού κράτους που έχει δοθεί από τον Μαρξ, τον Ένγκελς και τον Λένιν, και το πραγματικό κράτος στο οποίο ηγείται σήμερα ο Στάλιν».

Μέχρι το τέλος της ζωής του ο Τρότσκι ωστόσο υποστήριζε ότι η Ρωσία του Στάλιν εξακολουθούσε να είναι ένα εργατικό κράτος, έστω εκφυλισμένο. Πίστευε ότι η γραφειοκρατία ήταν ένα «καρκίνωμα» που δεν θα άντεχε στους κλονισμούς του επερχόμενου πολέμου. Είχε λάθος σε αυτή την ανάλυση, όπως αποδείχτηκε. Η γραφειοκρατία με τον Στάλιν έχτιζαν ένα κρατικό καπιταλισμό που στη δεκαετία του '40 και του '50 θα γινόταν «υπερδύναμη».

Όμως, αυτό δεν μπορεί να σβήσει την τεράστια συμβολή της ανάλυσής του Τρότσκι. Διέσωσε για τις επόμενες γενιές των αγωνιστών/τριών την ουσία της έννοιας σοσιαλισμός: μια κοινωνία που θα κυβερνάνε οι εργάτες και οι εργάτριες, το κριτήριο της παραγωγής θα είναι οι κοινωνικές ανάγκες και όχι το ανταγωνιστικό κίνηγι του κέρδους και που στην αναπτυγμένη της μορφή μαζί με την εκμετάλλευση και την καταπίεση το ίδιο το κράτος θα έχει μπει στο «μουσείο της ιστορίας».

Αυτή η κληρονομιά του «σοσιαλισμού από τα κάτω», δίνει νικηφόρα προοπτική στους αγώνες του σήμερα. Κι ο Τρότσκι είναι αναγκαίοστατο κομμάτι της.

Τον Ιούλιο-Αύγουστο του 1920, εκατοντάδες κομμουνιστές, σοσιαλιστές, σοσιαλ-δημοκράτες αλλά και αναρχικοί και επαναστάτες συνδικαλιστές από 40 χώρες συναντήθηκαν στη Μόσχα. Το γεγονός που τους έφερε εκεί ήταν το Δεύτερο Συνέδριο της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Η Κομιντέρν (όπως έμεινε γνωστή η Γ' Διεθνής) ήταν πρωτοβουλία των Μπολσεβίκων, του κόμματος που είχε οδηγήσει τα εργατικά συμβούλια της Ρωσίας στην κατάληψη της εξουσίας τον Οκτώβρη του 1917, στην πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση. Αυτός ήταν και ο βασικός λόγος του κύρους της. Στόχος της ήταν η εξάπλωση της επανάστασης μέσα από τη δημιουργία δυνατών επαναστατικών κομμάτων παντού, ικανών να πρωταγωνιστήσουν σε αυτή τη διαδικασία στις χώρες τους.

Μόλις ένας χρόνος και κάτι είχε περάσει από την ιδρυτική της συνάντηση το Μάρτη του 1919 και η διαφορά ήταν ήδη εντυπωσιακή. Στο Πρώτο Συνέδριο συμμετείχαν μόλις 35 αντιπρόσωποι με δικαίωμα ψήφου για τις αποφάσεις και 18 με ψήφο συμβουλευτική. Πέρα από εκείνους των Μπολσεβίκων καθώς και έναν από το KPD -το **ΚΚ Γερμανίας**, οι υπόλοιποι δεν αντιπροσώπευαν παρά μικρές ομάδες και ρεύματα. Στο Δεύτερο Συνέδριο η εικόνα ήταν εντελώς διαφορετική. Παρόντες και παρούσες ήταν 217 αντιπρόσωποι από 67 οργανώσεις και κόμματα που συσπειρώναν εκατοντάδες χιλιάδες μέλη.

Αυτό που είχε μεσολαβήσει και «έσπρωχνε» ολόένα και μεγαλύτερες δυνάμεις στις γραμμές της ήταν το ντόμινο των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων που είχε δημιουργήσει η Ρώσικη Επανάσταση σε όλη την Ευρώπη. Στην Ιταλία, το κίνημα της «κόκκινης διετίας» που είχε ξεκινήσει το 1919 έπαιρνε, τις παραμονές του δεύτερου συνεδρίου της Κομιντέρν, φόρα για το μεγάλο κύμα εργοστασιακών καταλήψεων που θα ξεσπούσε τον Σεπτέμβρη.

Η χρεοκοπία της Β' Διεθνούς σε συνδυασμό με τη γενικευμένη πια διάθεση «να το κάνουμε όπως οι Ρώσοι» (το σύνθημα των απεργιών στη Βιέννη το 1918) συμπάρασε στην Κομιντέρν κόμματα ασύγκριτα μεγαλύτερα από τα υπάρχοντα –ή νεοϊδρυθέντα- κομμουνιστικά. Για παράδειγμα στο Δεύτερο Συνέδριο δεν συμμετείχαν μόνο οι αντιπρόσωποι του KPD με τα 50.000 μέλη του, αλλά και του **USPD**, του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Γερμανίας, της αριστερής διάσπασης του **SPD** με 800.000 μέλη. Ίδια εικόνα από χώρες όπως η Ιταλία, η Γαλλία, η Νορβηγία. «Από μια άποψη», γράφει ο **Ντάνκας Χάλας** στο βιβλίο του «Κομιντέρν – Η Τρίτη Διεθνής», «αυτό ήταν το πραγματικό ιδρυτικό συνέδριο της Διεθνούς».

Ωστόσο, πολλές από τις ηγεσίες των κομμάτων που τώρα χτυπούσαν την πόρτα της Κομιντέρν μόνο επαναστατικές δεν ήταν. Μπορεί η επαναστατική συγκυρία και η βάση τους που εμπνεόταν από τη Ρώσικη Επανάσταση να τις έφερναν εκεί, αλλά η προοπτική τους παρέμενε το κοινοβούλιο και οι εκλογές, η μεταρρύθμιση του καπιταλισμού και όχι η ανατροπή του. Κάποιες είχαν υποστηρίξει ακόμα και τον πόλεμο. «Η Κομμουνιστική Διεθνής, μέχρι ενός σημείου, έχει γίνει της μόδας», έγραφε ο **Λένιν**.

Ήταν μια πρόκληση για τους Μπολσεβίκους, που ήθελαν η Κομιντέρν να αποτελέσει το «γενικό επιτελείο» της παγκόσμιας επανάστασης

“Σχολείο” της Επανάστασης

και όχι ένα κακέκτυπο της Δεύτερης Διεθνούς με ετήσιες συγκεντρώσεις ρητόρων που ψήφιζαν αποφάσεις τις οποίες ο καθένας μπορούσε μετά να γράψει στα παλιά του τα παπούτσια. Θα μπορούσαν να κάνουν τα στραβά μάτια στο όνομα της «ενότητας». Ή απλά να καταγγείλουν τις υποκριτικές ή πουλημένες ηγεσίες. Και στις δυο περιπτώσεις όμως θα χάριζαν σ' αυτές τις ηγεσίες εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες με γνήσιες επαναστατικές διαθέσεις αλλά που δεν μπορούσαν ακόμα να διακρίνουν τις διαφορές.

21 όροι

Επέλεξαν τον πιο δύσκολο αλλά συνεπή δρόμο. Μοίρασαν στους συνέδρους το βιβλίο του **Τρότσκι** «Τρομοκρατία και Κομμουνισμός», μια μαχητική υπεράσπιση της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και της δικτατορίας του προλεταριάτου απέναντι στον κοινοβουλευτικό δρόμο του Κάουτσκι και άλλων ρεφορμιστών ηγετών. Αυτή ήταν η βάση της συζήτησης που ακολούθησε, κατάληξη της οποίας ήταν οι περίφημοι «21 όροι για την ένταξη στην Κομμουνιστική Διεθνή».

Σύμφωνα με τους όρους, τα κόμματα της Κομιντέρν έπρεπε να κάνουν επαναστατική δουλειά στο στρατό και στα συνδικάτα. Οι βουλευτές, δήμαρχοι, σύμβουλοι κλπ έπρεπε να υποτάσσονται πλήρως στις αποφάσεις των οργάνων του κόμματος. Δεν θα υπήρχε πλέον χώρος για «κοινοβουλευτικούς αστέρες» και τα παζάρια τους. Το ίδιο ίσχυε για τις εφημερίδες, τα περιοδικά, τους εκδοτικούς οίκους που μέχρι τότε στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα βρίσκονταν στον έλεγχο των γραφειοκρατών ή όσων είχαν την υλική υποδομή (δηλαδή το χρήμα), πνίγοντας τη φωνή και θέληση της βάσης. Επιπλέον, μέσα σε έξι μήνες, η ηγεσία τους έπρεπε να περάσει στα χέρια όσων είχαν παλέψει από την αρχή για ένταξη στην Κομιν-

τέρν. Ενώ έπρεπε να διαγράψουν τους «σοσιαλπατριώτες», τη δεξιά τους πτέρυγα δηλαδή που είχε στηρίξει τον πόλεμο και επιδίωκε τη σταθεροποίηση του καπιταλισμού.

Η αντιπαράθεση ήταν για όλα τα θέματα σκληρή. Για παράδειγμα ένας από τους 21 όρους υποχρέωνε τα κόμματα-μέλη να υποστηρίξουν έμπρακτα, χωρίς δισταγμό και με όλες τους τις δυνάμεις κάθε αντι-αποικιακό κίνημα ή καταπιεσμένης μειονότητας μέχρι και του αποχωρισμού από το κράτος «του». Αντι-αποικιακές εξεγέρσεις ξεσπούσαν την ίδια περίοδο σε όλο τον κόσμο, στο Ιράκ, την Ιρλανδία, την Ινδία, την Αίγυπτο, τη Συρία, το Μαρόκο και μέσα στην ίδια τη ρωσική επικράτεια. Οι αντιδράσεις όσων αντιπροσωπειών επηρεάζονταν από το ρεφορμισμό ήταν μεγάλες –το ίδιο η προσπάθειά τους να «μετριάσουν» την απόφαση σε «απλή στήριξη».

Η συζήτηση αυτή επεκτάθηκε στους μετανάστες στις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Αυστραλία. Το συνέδριο κάλεσε σε «σθεναρή καμπάνια ενάντια στους αντι-μεταναστευτικούς νόμους, σε αγώνα για ίση αμοιβή στους μη λευκούς εργάτες και για οργάνωση των μεταναστών στα συνδικάτα».

Στόχος των 21 όρων ήταν να «σχηματίσουν ένα τόσο συμπαγές εμπόδιο, που οι οπορτουνιστές δεν θα ήταν σε θέση να το διασχίσουν», περιγράφει ο **Αλφρέντ Ροσμέρ** στο βιβλίο του «Η Μόσχα του Λένιν». Ήταν η πιο αποτελεσματική επιλογή που κέρδισε εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και εργάτριες στη συνέχεια. Στην Γερμανία τον Σεπτέμβρη το συνέδριο του USPD αποφάσισε την αποδοχή των 21 όρων. Η δεξιά πτέρυγα αποχώρησε και η πλειοψηφία προχώρησε στην ενοποίηση με το KPD. Προέκυψε ένα νέο κομμουνιστικό κόμμα με 400.000 μέλη. Παρόμοιες εξελίξεις, αλλού περισσότερο αλλού λιγότερο επιτυχημένες, σημειώθηκαν στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες.

Την ίδια στιγμή στο Συνέδριο συμμετείχαν κομμάτια αγωνιστών ξεκάθαρων ως προς την επαναστατική στρατηγική αλλά που δήλωναν «ορκισμένοι εχθροί» των πολιτικών κομμάτων. Η στάση των Μπολσεβίκων απέναντί τους ήταν συντροφική αλλά ανυποχώρητη. Από το βήμα ο Τρότσκι διακήρυττε ότι νιώθει πολύ πιο κοντά σε αναρχικούς ή επαναστάτες συνδικαλιστές με τους οποίους διαφωνεί για το ζήτημα της πολιτικής πάλης και του κόμματος αλλά θέλουν να ξεριζώσουν το κεφάλι των καπιταλιστών, παρά με τους ηγέτες της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας που είναι «ξεκάθαροι» για την αναγκαιότητα της πολιτικής πάλης ή ενός σοσιαλιστικού κόμματος, αλλά στήριζαν τον καπιταλισμό πιο μανιασμένα και από τους καπιταλιστές.

Αλλά δεν έκανε καμιά έκπτωση στο ζήτημα της ανάγκης του επαναστατικού κόμματος, επιμένοντας ότι η μαχητική δράση από τα κάτω και ο επαναστατικός συνδικαλισμός δεν αρκούν για να φτάσει η εργατική τάξη στη νίκη. Και σε αυτό το θέμα, μόνο να κερδίσουν είχαν οι Μπολσεβίκοι. Ο Ροσμέρ, που από το ρεύμα του αναρχοσυνδικαλισμού πέρασε στο Μπολσεβικισμό και έγινε ηγετικό στέλεχος του **ΚΚ Γαλλίας**, δεν ήταν η μοναδική τέτοια περίπτωση.

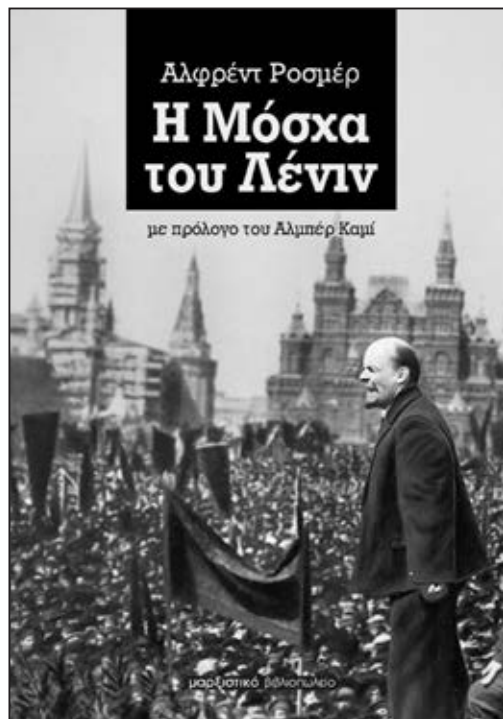
Ανάλογη ήταν η αντιμετώπισή τους σε κομμάτια επαναστατών που σε όλα τα ζητήματα τακτικής η απάντησή τους βρισκόταν στην απόλυτη καθαρότητα. Έχοντας ως κεντρικό σύνθημα “κανένας συμβιβασμός από θέση αρχής”, αυτά τα κομμάτια υποστήριζαν ότι τα παλιά συνδικάτα ήταν “αντιδραστικά”, ο κοινοβουλευτισμός “ιστορικά ξεπερασμένος”. Οι κομμουνιστές, έλεγαν, έπρεπε να απορρίπτουν οποιαδήποτε συμμαχία ή συνεργασία με τους ρεφορμιστές από τους οποίους διαχωρίστηκαν, να απέχουν από τις εκλογικές διαδικασίες, να μη συμμετέχουν στα συνδικάτα.

Γι' αυτές τις απόψεις έγραψε ο Λένιν το κλασικό βιβλίο «**Αριστερισμός, η παιδική αρρώστια του κομμουνισμού**» -το δεύτερο βιβλίο που μοιράστηκε στους συνέδρους. Αφετηρία του ήταν ότι την επανάσταση δεν την κάνει η πρωτοπορία της εργατικής τάξης που είναι οργανωμένη στο επαναστατικό κόμμα, αλλά η πλειοψηφία των εργατών και των καταπιεσμένων. Το κρίσιμο λοιπόν ζήτημα ήταν πώς τα επαναστατικά κόμματα θα βοηθούσαν τα πλατιά κομμάτια της τάξης και των καταπιεσμένων να στραφούν στην επαναστατική προοπτική μέσα από τη δική τους πρακτική πολιτική πείρα.

Οι επαναστάτες, υποστήριζε, πρέπει να βρίσκονται και να παλεύουν εκεί που βρίσκονται οι μάζες όπως στα συνδικάτα. Να χρησιμοποιούν τις εκλογές και το βήμα του αστικού κοινοβουλίου για να επικοινωνούν μαζί τους μέχρι να είναι σε θέση να το διαλύσουν –μαζί με το αστικό κράτος. Να διατηρούν την απαραίτητη πολιτική ανεξαρτησία τους από τους ρεφορμιστές χωρίς όμως αυτή να γίνεται εμπόδιο στην κοινή δράση και τις αναγκαίες συνεργασίες. Αυτή ήταν η πείρα των Μπολσεβίκων και ο οδηγός του Λένιν. Ήταν μια συζήτηση που θα συνεχιζόταν στο Τρίτο και Τέταρτο Συνέδριο με κέντρο την τακτική του Ενιαίου Μετώπου.

Η Κομιντέρν αποτέλεσε «σχολείο» στρατηγικής και τακτικής για μια ολόκληρη γενιά επαναστατών στις αρχές του προηγούμενου αιώνα με το Δεύτερο Συνέδριο να κατέχει ξεχωριστή θέση σε αυτή την πορεία. Την ίδια αξία έχουν οι συζητήσεις και οι αποφάσεις του μέχρι σήμερα, εκατό χρόνια μετά.

Λένα Βερδέ

Κυβέρνηση παράνομων απελάσεων

Αυτή τη φορά ήταν η σειρά των New York Times να βγάλουν στη φόρα τα αίσχη της κυβέρνησης Μητσοτάκη που, καταπατώντας κάθε διεθνή σύμβαση, έχει δημιουργήσει μια βιομηχανία συστηματικών επαναπροωθήσεων αιτούντων άσυλο από τα χερσαία και υδάτινα σύνορα, άλλοτε αμέσως μετά την είσοδο στη χώρα και άλλοτε με απαγωγές και επαναπροωθήσεις από την ενδοχώρα. Σύμφωνα με τους NYT η ελληνική κυβέρνηση έχει εκδώσει κρυφά 1072 πρόσφυγες εκτός των ευρωπαϊκών συνόρων σε 31 διαφορετικά επεισόδια απελάσεων τους τελευταίους μήνες. Μεταφέροντάς τους εκτός των ελληνικών χωρικών υδάτων και στη συνέχεια εγκαταλείποντάς τους σε υπερφορτωμένες σχεδίες.

«Ήταν πολύ απάνθρωπο», δήλωσε η Ναϊμά μια 50χρονη Σύρια δασκάλα, την οποία πήραν μαζί με ακόμη 22 άτομα, ανάμεσά τους και δυο μωρά, από κέντρο κράτησης στη Ρόδο, στις 26 Ιουλίου, και τους εγκατέλειψαν σε μία σχεδία χωρίς πηδάλιο και κινητήρια. Διδακτορική ερευνήτρια στο Ιρλανδικό Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ανέφερε χαρακτηριστικά ότι “οι ελληνικές αρχές χρησιμοποιούν τώρα τον εξοπλι-

Ο δημοσιογράφος Μ. Χαουραμάν με τον Μητσοτάκη λίγες μέρες πριν απελαθεί

σμό διάσωσης για να εκδώσουν παράνομα τους αιτούντες άσυλο”.

Η προκλητική απάντηση του **Νότη Μητσαράκη** για ακόμη μια φορά θυμίζει τις συνεντεύξεις του Παττακού στα διεθνή μέσα την περίοδο της χούντας: «Αρνούμαστε κατηγορηματικά ισχυρισμούς που διατυπώνονται για το αντίθετο... Από τις συνεντεύξεις που δημοσιεύονται από πρόσφυγες, δεν προκύπτουν στοιχεία ότι τα πρόσωπα αυτά διατρέχουν κίνδυνο στην Τουρκία και κατά συνέπεια δύνανται να αιτηθούν διεθνούς προστασίας εκεί»!

Είχε προηγηθεί η αποκάλυψη στις

αρχές Αυγούστου της παράνομης απελάσης του **Μοχάμεντ Χαουραμάν**, Κούρδου από το Ιράκ, εικονολήπτη και αρθρογράφου του κουρδόφωνου διαδικτυακού μέσου ενημέρωσης της Αθήνας Pishti-News -που λίγες μέρες μετά αφότου φωτογραφήθηκε δίπλα στον Κ. Μητσοτάκη στη Σαντορίνη έχοντας πάρει διαπίστευση από το Μέγαρο Μαξίμου-συνελήφθη στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας μαζί με άλλους 20. Παρά τις διαμαρτυρίες του ότι έχει χαρτιά απήχθηκε και μεταφέρθηκε στον Έβρο και από εκεί στην Τουρκία!

Όπως αναφέρει η ΕφΣυν: “Στις δια-

μαρτυρίες του Μοχάμεντ Χαουραμάν ότι είναι δημοσιογράφος απαντούσαν με χλευασμούς. Το Λιμενικό αρνείται πως έχει λάβει γνώση του γεγονότος, αλλά οι πληροφορίες επιμένουν ότι τους κράτησαν στο δωμάτιο επί δύο μέρες, χωρίς νερό και φαγητό”. Στη συνέχεια “τους επιβίβασαν σε αστυνομική κλούβα και τους είπαν ότι τους πάνε στην Αθήνα... Έφτασαν στην Ορεστιάδα μεταξύ 1 και 2 το μεσημέρι... Τους κατέβασαν με κλομπ, χτυπώντας μάλιστα με ιδιαίτερη βία όσους είχαν διαμαρτυρηθεί... Τους έβαλαν ανά 7-10 σε φουσκωτό, τους πέρασαν απέναντι και τους άφησαν να βγουν στην τουρκική όχθη...”

Ο τρόπος με τον οποίο αστυνομία και λιμενικό αντιμετωπίζουν την κατάσταση είναι πραγματικά δολοφονικός. Αυτό αποκαλύπτει άλλο ένα περιστατικό που συνέβη πριν από λίγες μέρες στη Ρόδο όπου η ελληνική ακτοφυλακή (ισχυρίζεται ότι έριξε “προειδοποιητικές βολές σε ασφαλές τμήμα του σκάφους”) άνοιξε πυρ σε σκάφος που μόλις είχε μεταφέρει πρόσφυγες από την Τουρκία στην Ελλάδα, με δύο Τούρκους και ένας Σύρο να τραυματίζονται από σφαίρες.

Γ.Π.

Ρατσιστικά αίσχη στην Κακαβιά

“Χιλιάδες άνθρωποι οδήγησαν για ώρες μέχρι την Κακαβιά μόνο για να βρουν μπροστά τους μια τεράστια ουρά χιλιομέτρων. Ανάμεσα τους και ένα αγοράκι το οποίο δε θέλει τίποτα άλλο από το να γυρίσει σπίτι του στην Ελλάδα, όμως η αναμονή είναι ατελείωτη. Είναι ένας από τα χιλιάδες παιδιά Αλβανών, όπως και το 10χρονο αγοράκι που έχασε τη ζωή του αφού παρασύρθηκε από ασθενοφόρο... Ένας αστυνομικός τον χωρίζει από το πλήθος και τον τραβάει στην άκρη για να τον καθίσει σε πεζοδρόμιο. Το παιδί συνεχίζει να κλαίει, συνεχίζει να κρατάει το διαβατήριο σφιχτά στο στήθος του και με αναστεναγμό στα ελληνικά λέει: Θέλω να πάω σπίτι!” αναφέρεται σε ρεπορτάζ του in.gr.

Μπορεί να έχουν περάσει 30 ολόκληρα χρόνια από τότε που άνοιξαν τα σύνορα με την Αλβανία και οι εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανοί που παρέμειναν στην Ελλάδα να έκαναν οικογένειες και τα παιδιά τους που γεννήθηκαν εδώ το ίδιο, αλλά ο Μητσοτάκης συνεχίζει τα ρατσιστικά καψώνια εναντίον τους.

Η ανακοίνωση της κυβέρνησης ότι θα βάλει πλαφόν 750 άτομα στον αριθμό των ανθρώπων που μπορούν να περνάνε ημερησίως από την Κακαβιά από τις 16/8 -την ίδια στιγμή που έχει ανοίξει διάπλατα τα σύνορα στους τουρίστες από την Ευρώπη χωρίς κανένα απολύτως περιορισμό- μόνο ως ανοιχτός κρατικός ρατσισμός μπορεί να εκληφθεί. Επιπλέον όσοι περνάνε την Κακαβιά και όλα τα χερσαία σύνορα υποχρεώνονται σε μία εβδομάδα καραντίνας ενώ δεν ισχύει αντίστοιχο μέτρο για τους τουρίστες που έρχονται με αεροπλάνα από τη Γαλλία, ή την Ιταλία γιατί ως γνωστόν σε αυτές τις χώρες δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τον κορονοϊό...

Η ουρά των αυτοκινήτων στην Κακαβιά εδώ και πέντε μέρες ξεπερνάει τα 15 χιλιόμετρα με τον κόσμο εγκλωβισμένο μέσα στη ζέστη, ανάμεσά τους παιδιά και ηλικιωμένοι. Η ελληνική κυβέρνηση αντί να πραγματοποιεί τεστ στα σύνορα απαιτούσε απ’ όσους θέλουν να περάσουν να διαθέτουν αρνητικό τεστ. Χιλιάδες άνθρωποι που είχαν πάει στα χωριά τους και άλλοι που είχαν πάει για χαρτιά προκειμένου να ανανεώσουν άδειες παραμονής βρέθηκαν εγκλωβισμένοι καθώς δύο μόνο κλιμάκια του ΕΟΔΥ πραγματοποιούν ελέγχους, με τα σύνορα να κλείνουν στις 10 το βράδυ για να ανοίξουν ξανά το πρωί.

Δικαίωση για τον Τζεμαλή

Ο Τζεμαλή Μηλιαζήμ απαλλάχθηκε από την κατηγορία της “αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας” που τον βάρυνε με απόφαση της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ξάνθης, για τις αντιρατσιστικές του διαδικτυακές αναρτήσεις, μια ξεκάθαρη προσπάθεια ποινικοποίησης των απόψεων του εκπαιδευτικού.

“Ευχαριστούμε όλο τον κόσμο που συμπαραστάθηκε στον Τζεμαλή και συμμετείχε σε τρεις παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από την Διεύθυνση της Πρωτοβάθμιας, τα σωματεία για τα δεκάδες ψηφίσματα στήριξης, τους πολιτικούς φορείς, τις ενώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τα κόμματα που στήριξαν τον Τζεμαλή, τους αγωνιστές του εκπαιδευτικού και του αντιρατσιστικού κινήματος” αναφέρει στην ανακοίνωσή της η **ΚΕΕΡΦΑ Ξάνθης**. “Άλλη μία προσπάθεια φίμωσης έπεσε στο κενό και είναι για μας ξεκάθαρο ότι αυτό συνέβη λόγω του κύματος αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε στο πρόσωπο του Τζεμαλή. Η δύναμη μας είναι στους αγώνες μας - η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας”.

XANIA

“Ο αγώνας της Κυριακής Κατάκη, για να μη χάσει τη δουλειά της δικαιώθηκε πανηγυρικά. Στη συνεδρίαση του ΔΣ του ΔΟΚΟΙΠΠ, που πραγματοποιήθηκε στις 12/8 αποφασίστηκε η άρση της από 26/7 απόφασης του ίδιου οργάνου, που αφορούσε στη μη ανανέωση της σύμβασης της εργαζόμενης Νηπιαγωγού σε παιδικό σταθμό του δήμου” αναφέρει σε δήλωσή του ο δημοτικός σύμβουλος Χανίων και εκπρόσωπος της Ανταρσίας στα Χανιά στο ΔΣ του ΔΟΚΟΙΠΠ, **Σεραφείμ Ρίζος**.

“Η εργαζόμενη θα συνεχίσει να εργάζεται στους παιδικούς σταθμούς της πόλης αφού από 1/9 θα ανανεωθεί κανονικά η σύμβασή της. Η Κυριακή Κατάκη κινδύνεψε να χάσει τη δουλειά της όταν ο επιθεωρητής του ΑΣΕΠ έκρινε ότι κακώς ανανεώθηκε η σύμβαση της εργαζόμενης διότι, σύμφωνα με τον ίδιο, είχε προσληφθεί παρατύπως...”, συνεχίζει ο Σ. Ρίζος.

27 Αυγούστου συνεχίζεται η Δίκη ΧΑ

Για τις 27, 28 και 31 Αυγούστου στην αίθουσα τελετών του Εφετείου έχουν οριστεί οι επόμενες δικάσιμες στη δίκη της Χ.Α. Έχουν μείνει οι αγορεύσεις τεσσάρων συνηγόρων για την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης, ανάμεσά τους οι συνήγοροι του Μιχαολιάκου. Στις αρχές Σεπτεμβρίου αναμένεται να ολοκληρωθούν οι αγορεύσεις και να ανακοινωθεί η ημερομηνία της απόφασης.

Η ολοκλήρωση της ακροαματικής διαδικασίας και η απόφαση έρχονται μέσα σε ένα καυτό φθινόπωρο γεμάτο αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές μάχες ξεκινώντας από την έβδομη επέτειο της δολοφονίας του **Παύλου Φύσσα** και το αγωνιστικό διήμερο 4-5 Σεπτεμβρίου.

Όπως αναφέρει η προκήρυξη που κυκλοφορεί η **ΚΕΕΡΦΑ**: “Την ημέρα της απόφασης του δικαστηρίου θα πλημμυρίσουμε το Εφετείο με μια μαζική διαδήλωση και απεργία! Οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα, οι μαθητές και οι φοιτητές, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες, αντιρατσιστές και αντιφασίστες, κινήσεις γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ, το περιβαλλοντικό κίνημα, οι άνθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών, κάθε δημοκράτης και δημοκράτισσα που στέκεται ενάντια στην φαιά πανούκλα του φασισμού, πρέπει να είναι εκεί! Για να νοιώσει το δικαστήριο την καυτή ανάσα της οργής της πλειοψηφίας για τα εγκλήματα των νεοναζί”.

“Την ημέρα εκείνη η ιστορία θα γράψει, αν και αυτήν την φορά μία δίκη τελειώνει με ουσιαστική ατιμωρησία της φασιστικής βίας στην Ελλάδα ή αν η δικαστική εξουσία κάτω από την πίεση του συντριπτικού αποδεικτικού υλικού επιτέλους θα αποδώσει δικαιοσύνη και θα ανταποκριθεί στο κοινωνικό αίτημα για έννομη προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών, που έπληξε σκόπιμα, μεθοδευμένα και με την ανοχή των κρατικών μηχανισμών η τραμπούκικη και εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής” αναφέρει σε άρθρο του ο **Κώστας Παπαδάκης** από την Πολιτική Αγωγή στην δίκη της Χρυσής Αυγής. “Το ποτάμι της οργής του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, θα πρέπει να συναντηθεί με το εργατικό κίνημα στα πλαίσια μίας μεγάλης κινητοποίησης που ετοιμάζεται για την ημέρα που θα εκδοθεί η απόφαση...”, συνεχίζει.

Μαρξιστικά Φόρουμ

ΙΛΙΟΝ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
κεντρική πλατεία Ιλίου 7.30μμ
Αγώνες για προσλήψεις στα νοσοκομεία
Ομιλήτρια: Ιωάννα Παυλοπούλου
• ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8
κεντρική πλατεία Ιλίου 7.30μμ
**Η Πολωνία της εξέγερσης και της Αλλη-
λεγγύης**
Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
θέατρο Εθν. Αντίστασης 7.30μμ
Αγώνες για προσλήψεις στα νοσοκομεία
Ομιλήτης: Κώστας Κουρούπης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8
θέατρο Εθν. Αντίστασης 7.30μμ
**Η Πολωνία της εξέγερσης και της Αλλη-
λεγγύης**
Ομιλήτης: Κώστας Λάππας
• ΤΕΤΑΡΤΗ 2/9
θέατρο Εθν. Αντίστασης 7.30μμ
80 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι
Ομιλήτης: Κώστας Πολύδωρος

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8 πλ. Ρήγα Φεραίου 7.30μμ
**Ελλάδα-Τουρκία: Η σύγκρουση των υποίμ-
περιαλισμών**
Ομιλήτης: Κωνσταντίνος Δανακτής

ΧΑΝΙΑ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας 7μμ
**Ετοιμάζουμε και ετομαζόμαστε για όλες
τις μάχες**
Ομιλήτρια: Μαρία Καλιτσουνάκη

• ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8
Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας 7μμ
Μαρξισμός και εθνικισμός
Ομιλήτρια: Δανάη Δετοράκη
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8, ΕΔΟΘ 8μμ
**«Refugees lives matter – Αν το προσφυγικό
ήταν πρόβλημα θα είχε λύση»**
Ομιλήτης: Ευκλείδης Μακρόγλου

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ - ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8, 7.30μμ,
στέκι «Εκτός Σχεδίου», Νισύρου και Πά-
τμου μέσω messenger – πληρ. Fb.com/se-
kneasionias
80 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη

ΧΑΛΑΝΔΡΙ – ΒΡΙΛΗΣΣΙΑ – ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
θεατράκι πλατεία Χαλανδρίου 7μμ
(fb.com/sekxalandri)
80 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι
Ομιλήτης: Θοδωρής Λυκογιαννάκης

ΖΩΓΡΑΦΟΥ – ΙΛΙΣΙΑ – ΒΥΡΩΝΑΣ – ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
σαλόνι εστίων ΦΕΠΑ (Ούλοφ Πάλμε) 7μμ
**Η Ευρωπαϊκή Ένωση τη σκιά της πανδη-
μίας**
Ομιλήτρια: Εύα Ντόκου

ΠΕΡΑΙΑΣ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
δημαρχείο, αιθ. Ανταρσία στο Λιμάνι,
5ος ορ., 7.30μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη, μαύρη καταστροφή

Ομιλήτρια: Τιάνα Ανδρέου

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – ΓΚΥΖΗ - ΕΞΑΡΧΕΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
καφέ Μύρτιλο, πάρκο ΚΑΠΑΨ 7μμ
**Ενάντια στο ρατσισμό του Τραμπ και στο
σύστημα**
Ομιλήτρια: Πελαγία Κατέλη
ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8 καφέ Μύρτιλο, πάρκο
ΚΑΠΑΨ 7μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη, μαύρη καταστροφή
Ομιλήτης: Βασίλης Μάραντος

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

• ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8,
πλατεία Βουτιέ, Άνω Πετράλωνα, 7μμ
80 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι
Ομιλήτης: Γιάννης Μαραβελάκης
• ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8,
πλατεία Βουτιέ, Άνω Πετράλωνα, 7μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη, μαύρη καταστροφή
Ομιλήτρια: Σταυρούλα Ψυχογιούπουλου

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8
παλιό δημαρχείο, Θησέως 156,
4ος όρ., 7μμ
**Ο Μαρξ και η μακρόσυρτη κρίση του καπι-
ταλισμού**
Ομιλήτρια: Ιλιρίντα Μουσαράϊ

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ – ΚΟΥΚΑΚΙ

ΠΕΜΠΤΗ 20/8
στον Βασίλη (πλατεία Δουργουτίου) 8μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη, μαύρη καταστροφή
Ομιλήτρια: Τάνια Βριζάκη

ΠΑΤΗΣΙΑ – ΓΑΛΑΤΣΙ - ΚΥΨΕΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 20/8 καφέ Rewind 7.30μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη, μαύρη καταστροφή
Ομιλήτης: Γιώργος Πίττας

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

• ΠΕΜΠΤΗ 20/8,
καφενείο πλατείας Σουρμενών 7.30μμ
**Μέση Ανατολή - από το διαρκή πόλεμο
στη διαρκή επανάσταση**
Ομιλητής: Δημήτρης Δασκαλάκης
• ΠΕΜΠΤΗ 27/8,
καφενείο πλατείας Σουρμενών 7.30μμ
Μαρξισμός, θεωρία και πράξη
Ομιλητής: Μάνος Νικολάου

ΝΙΚΑΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 20/8 δημαρχείο Νίκαιας 7.30μμ
Το επαναστατικό κόμμα σήμερα
Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακόπουλος

ΠΑΤΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 20/8
Τριών Ναυάρχων και Ιωάννου Βλάχου
7.30μμ
**Ελλάδα-Τουρκία- Η σύγκρουση των υποίμ-
περιαλισμών**
Ομιλητής: Γιώργος Πελεκούδας

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΠΕΜΠΤΗ 20/8
στοά Σαρκά, Α' κτίριο, Β' όρ. 8μμ
«Πράσινη» ανάπτυξη – μαύρη καταστροφή
Ομιλήτρια: Λουίζα Γκίκα

ΞΑΝΘΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21/8 καφέ Κήπος 7μμ
Αγώνες για προσλήψεις στα νοσοκομεία
Ομιλητής: Τζεμαλί Μηλιαζήμ

ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΤΕΤΑΡΤΗ 26/8
καφέ Γιουκάλι, πλ. Μεσολογγίου 6μμ
Τα όρια του ρεφορμισμού
Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγυή

ΠΕΜΠΤΗ 20/8

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Τζάντε 7.30μμ
ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21/8

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
πλατεία πεζόδρομος 7.30μμ
ΙΛΙΟΝ πλατεία Ιλίου 7μμ
ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Μετρό 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΥΨΕΛΗ Γερμανός Φωκίωνος 7ΜΜ
ΝΙΚΑΙΑ Μετρό 7μμ
ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ πλατεία Σημηριώτη 6.30μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ Market In 7μμ
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ Βασιλόπουλος 7μμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ πεζόδρομος 7μμ
ΞΑΝΘΗ κεντρική πλατεία 7.30μμ
ΠΑΤΡΑ Γεροκωστοπούλου και
Ρ.Φερραίου 7.30μμ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 7μμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΑΜΑΡΑ Σβώλου και Γούναρη 7μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22/8

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
λαϊκή Πανόρμου 11.30πμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
Σωτήρος και Καραϊσκού 11.30πμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πλατεία 6.30μμ
ΧΑΝΙΑ λαϊκή Μινώος 10πμ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΥΤΙΚΑ λαϊκή Ξηροκρήνης 12μ

Εκδηλώσεις, συνελεύσεις ΚΕΕΡΦΑ Να καταδικαστούν οι ναζί! Αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες

Νίκαια – Κερατσίνι

Σύσκεψη 29/8, 7μμ,
Πολυχώρος Μάνος Λοίζος

Πειραιάς

11/9, 7μμ, Ανοιχτό θεατράκι,
34ου Συντάγματος Πεζικού

Ζωγράφου

12/9, 7μμ, προαύλιο Εστίες Α'ΦΕΠΑ

Περιστερί

15/9, 7μμ, πλ. Δημαρχείου

Πετράλωνα

15/9, 7μμ, πλ. Μερκούρη

Παγκράτι

19/9, 7μμ, πλ. Βαρνάβα

Εργατικές ομάδες

ΔΗΜΟΣΙΟ

ΤΡΙΤΗ 25/8 ΕΚΑ 3μμ

ΜΜΕ

ΠΕΜΠΤΗ 27/8 ΕΣΗΕΑ 11πμ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28/8, 7μμ

Συνέλευση στη Θεσσαλονίκη

Συνέλευση Συντονισμού Εργατικής
Αντίστασης
ΔΕΥΤΕΡΑ 24/8 πάρκο ΕΚΘ 7μμ
Εισήγηση: Νίκος Χατζάρας, Γιάννης
Κούτρας

ρα στην Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα.

Ενάντια στον ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό και την καταπίεση

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε προσπά-
θεια που έχει στόχο την διαίρεση της εργατι-
κής τάξης. Είμαστε αντίθετοι σε μια Ελλάδα
– φρούριο, κομμάτι μιας Ε.Ε – φρούριο, που
καταδικάζει πρόσφυγες και μετανάστες να
πεθαίνουν στα σύνορά της και να αντιμετ-
πίζουν ρατσιστικές διακρίσεις αν καταφέ-
ρουν να τα περάσουν.

Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των αν-
θρώπων, ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή και
φύλο καθώς και όλους τους καταπιεσμένους να
οργανώνουν την αντίστασή τους. Υποστη-
ρίζουμε όλα τα αυθεντικά εθνικοαπελευθε-
ρωτικά κινήματα.

Παλεύουμε για την πραγματική κοινωνική,
πολιτική και οικονομική ισότητα των γυναι-
κών και για το τέλος όλων των διακρίσεων

ενάντια στους ομοφυλόφιλους, γυναίκες και
άντρες.

Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που κα-
ταστρέφει τον πλανήτη μέσα από το κυνήγι
του κέρδους και τους ανταγωνισμούς.

Το επαναστατικό κόμμα

Αυτοί που μας κυβερνάνε είναι δυνατοί γιατί
είναι οργανωμένοι, γιατί ελέγχουν τον πλού-
το, τα ΜΜΕ, τα δικαστήρια και τον στρατό.
Για να συγκρουστεί μ' αυτή την δύναμη, η
εργατική τάξη χρειάζεται να είναι κι αυτή ορ-
γανωμένη. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα,
έχει σαν στόχο να φέρει τους ακτιβιστές του
κινήματος μαζί με την εργατική τάξη. Το επα-
ναστατικό κόμμα είναι αναγκαίο για να δυνα-
μώσει το κίνημα, να οργανώσει τον κόσμο
μέσα σ' αυτό και να βοηθήσει να αναπτυχ-
θούν εκείνες οι ιδέες και εκείνες οι στρατηγι-
κές που θα μπορέσουν ν' ανατρέψουν συνο-
λικά τον καπιταλισμό.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ Παλεύουμε για

Τον σοσιαλισμό, μέσα από την ανεξάρ- τητη δράση της εργατικής τάξης

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις.
Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δρά-
ση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος
προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο
στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το
αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύ-
σει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.
Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέ-
σα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία
απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σο-
σιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο
όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέ-
ρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού
πλούτου και προγραμματίσουν την παραγω-

γή και την διανομή σύμφωνα με τις ανθρωπί-
νες ανάγκες.

Τον διεθνισμό

Στην παγκόσμια οικονομία κυριαρχούν οι με-
γάλες πολυεθνικές. Μόνο εάν παλέψουμε
όλοι μαζί σε παγκόσμιο επίπεδο, μπορούμε
να σταματήσουμε τους πλούσιους και δυνα-
τούς που κυριαρχούν πάνω στον πλανήτη.
Η πάλη για τον σοσιαλισμό μπορεί να πετύ-
χει μόνο εάν είναι παγκόσμια.

Αυτό δείχνει και η εμπειρία της Ρωσίας όπου
ακόμα και μια νικηφόρα αλλά απομονωμένη
επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του '17 ηττή-
θηκε κάτω από την πίεση της παγκόσμιας
αγοράς. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για την επι-
κράτηση του Στάλιν και την μετατροπή της
Ρωσίας σε κρατικό καπιταλισμό. Του ίδιου
τύπου καθεστώτα δημιουργήθηκαν αργότε-

ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ Οι εργάτες ενάντια στο καθεστώς

Μαζική γενική απεργία πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 17/8 στην Λευκορωσία με αίτημα την παραίτηση του επί 26 χρόνια προέδρου της Λευκορωσίας Λουκασένκο -που πρόσφατα “κέρδισε” τις εκλογές με 81% απέναντι στη φιλελεύθερη Σβετλάνα Τιχανόφσκαγια με 11%- στην κορύφωση μιας εβδομάδας μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων που ακολούθησαν το αποτέλεσμα.

Η απόπειρα του Λουκασένκο αμέσως μετά την “νίκη” του στις εκλογές να καταστείλει τις αυθόρμητες διαμαρτυρίες με μια τεράστια βίαιη αστυνομική επιχείρηση που οδήγησε σε 6.700 συλλήψεις και δύο θανάτους, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα με την εργατική τάξη να μπαίνει στο προσκήνιο.

Την Κυριακή 300.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο **Μινσκ** και δεκάδες χιλιάδες σε άλλες πόλεις, ενώ την Δευτέρα η γενική απεργία απλώθηκε σε όλα τα εργοστάσια και μια σειρά από χώρους δουλειάς φτάνοντας και στην ίδια την ελεγχόμενη από το καθεστώς τηλεόραση. Τη μέρα της απεργίας υπήρχε ανοιχτή κόντρα για τον έλεγχο της ροής ειδήσεων, με την κυβέρνηση να έχει βάλει τα MAT μέσα στο κτίριο και τους απεργούς μαζί με διαδηλωτές να συγκεντρώνονται από έξω.

Παρά την καταστολή και παρά το γεγονός ότι οι ηγεσίες των συνδικάτων στην Λευκορωσία είναι ελεγχόμενες από το κράτος, ολοένα και περισσότεροι χώροι εργασίας και ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι τις προηγούμενες μέρες προχώρησαν σε απεργίες οργανωμένες από τα κάτω.

“Οι εργάτες έκαναν διαδηλώσεις από την μια επιχείρηση στην άλλη για να ξεσηκώσουν τους συναδέλφους τους, στο εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας Κοζλόφ, στο εργοστάσιο στρατιωτικών οχημάτων ΜΖΚΤ, στο εργοστάσιο αυτοκινήτων ΜΑΖ, στο εργοστάσιο

Απεργοί στο εργοστάσιο ΜΖΚΤ στο Μινσκ

τρακτέρ ΜΤΖ” γράφει ο **Tom Tenge-ly-Evans** στην βρετανική εφημερίδα Socialist Worker. “Στη διάρκεια της εβδομάδας σε μια σειρά από επιχειρήσεις έγιναν κινητοποιήσεις, αλλού στάσεις εργασίας, αλλού συγκεντρώσεις στα διαλείμματα. Στο Μινσκ, οι σιδηροδρομικοί, οι εργαζόμενοι στο θέατρο Janka Kupa και στην φαρμακευτική εταιρία Belmed-preparaty διαδήλωσαν την περασμένη Πέμπτη. Στην δυτική Λευκορωσία, στο **Μπρεστ** και στο **Μπαρανόβιτσι** κατέβηκαν σε διαμαρτυρία οι γιατροί ενώ στο εργοστάσιο φυσικού αερίου Ήφαιστος, οι εργάτες μαζεύτηκαν στο διάλειμμα, φωνάζοντας το σύνθημα “Φύγε”. Στο Γκρόντνο απεργία έκαναν οι εργάτες της κλωστοϋφαντουργίας Κόντε και του εργοστάσιου πετροχημικών Azof όπου διαδήλωσαν στην πόλη με τον κόσμο να τους χειροκροτεί”.

Ο Λουκασένκο υποστηρίζει ότι οι κινητοποιήσεις είναι οργανωμένες από “ξένες δυνάμεις” και ζήτησε την παρέμβαση του Ρώσου πρόεδρου **Πούτιν**. Αλλά οι εικόνες που έρχονται από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχουν γίνει στη Λευκορωσία εδώ και δεκαετίες τον διαψεύδουν. “Για 26 χρόνια φοβόμασταν τις αρχές αλλά τα γεγονότα της τελευταίας εβδομάδας οδήγησαν τον κόσμο να καταλάβει ότι πρέπει να

υψώσει τη φωνή του” δήλωσε ο **Σεργκέι Ντυλέφσκι** από την απεργιακή επιτροπή του εργοστασίου παραγωγής τρακτέρ στο Μινσκ. Οι εργάτες στο ορυχείο ποτάσας στο **Σόλιγκορσκ**, ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια της χώρας συμμετείχαν επίσης στη γενική απεργία.

Απεργιακό κίνημα

“Το απεργιακό κίνημα στη Λευκορωσία εξαπλώνεται. Πολύ περισσότερα χώροι απεργούν τώρα και σε αρκετά σημεία φτιάχνονται απεργιακές επιτροπές” γράφει ο **Άντι Ζεμπρόφσκι** από την “**Εργατική Δημοκρατία**”, την αδελφή οργάνωση του ΣΕΚ στην Πολωνία. “Για άλλη μια φορά βλέπουμε ότι η οργανωμένη εργατική τάξη και οι μαζικές απεργίες είναι το πιο ισχυρό όπλο στον αγώνα για τη δημοκρατία. Σήμερα είναι η 40στή επέτειος από την απεργία στο ναυπηγείο του Γκντανσκ. Αυτό που συμβαίνει στη Λευκορωσία αυτή τη στιγμή είναι μέρος της παγκόσμιας εργατικής ιστορίας και ένα καλό παράδειγμα στο σήμερα για τους εργαζόμενους στην Πολωνία”.

“Στη Λευκορωσία περίπου το μισό της οικονομίας εξακολουθεί να είναι στα κρατικά χέρια” γράφει η **Κλαίρ Λέμλιτς** από το **Marx21** στις ΗΠΑ που εργάζεται στην Λευκορωσία τα

καλοκαίρια σαν ξεναγός. “Αυτό σημαίνει ότι η απεργιακή δράση δεν έχει μόνο οικονομικές επιπτώσεις αλλά αποτελεί και άμεση σύγκρουση με το ίδιο του κράτος.

Είναι αβέβαιο αν ο Λουκασένκο θα μπορέσει να συνεχίσει. Τα ερωτήματα παραμένουν όσον αφορά στο ποιο σύστημα θα μπορούσε να αντικαταστήσει το τωρινό καθεστώς. Οι ηγέτες της αντιπολίτευσης είναι σε γενικές γραμμές υπέρ της Δύσης και δεν φαίνεται να έχουν πρόβλημα να προωθήσουν νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Παρόλο που η κατάρρευση του αυταρχικού καθεστώτος Λουκασένκο θα είναι μια σημαντική νίκη, η πραγματική απελευθέρωση μπορεί να έρθει μόνο από την δράση στους εργατικούς χώρους και την αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης”.

Μετά τις εξεγέρσεις που γκρέμισαν τα εκμεταλλευτικά και καταπιεστικά καθεστώτα του κρατικού καπιταλισμού το 1989-90, στις περισσότερες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ επικράτησε το μοντέλο της ελεύθερης αγοράς με τους πρώην “κομμουνιστές” πολιτικούς να γίνονται “δημοκράτες” και τους πρώην μάντζερ των κρατικών εταιριών να γίνονται ιδιοκτήτες τους. Στην Λευκορωσία τα πράγματα εξελίχθηκαν λίγο διαφορετικά.

Μετά την ανεξαρτησία της το 1991 η Λευκορωσία, στην οποία υπήρχε ισχυρή κρατική γραφειοκρατία που ήταν ενάντια στα ανοίγματα στην αγορά, κράτησε την εξουσία κάνοντας ένα περιορισμένο άνοιγμα στην αγορά. Οι “μεταρρυθμίσεις” προχώρησαν μέχρι ενός σημείου ώστε να μην αποσταθεροποιηθεί η εξουσία που κατείχε η γραφειοκρατία. Ο Λουκασένκο εκλέχτηκε πρόεδρος το 1994 στις πρώτες και τελευταίες εκλογές που έγιναν δημοκρατικά στη Λευκορωσία και αρχικά προσπάθησε να ισορροπήσει ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την ΕΕ, για να καταλήξει να είναι από τις λίγες χώρες στην άμεση σφαίρα επιρροής της Ρωσίας.

Πιο πρόσφατα επέτρεψε να γίνουν κινεζικές και ευρωπαϊκές επενδύσεις και προώθησε κάποιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές προκαλώντας την αντίδραση του Πούτιν που πίεσε για ένωση των δύο κρατών που ο Λουκασένκο αρνήθηκε.

Μια σειρά από πολιτικούς ηγέτες της Δύσης, όπως ο **Μακρόν**, που στέλνει κάθε λίγο τα MAT να καταστέλλουν διαδηλώσεις των Κίτρινων Γιλέκων επιβάλλοντας καθεστώτα “έκτακτης ανάγκης”, υποκριτικά καταγγέλλουν την αστυνομική βία στην Λευκορωσία και ζητάνε από την ΕΕ να υποστηρίξει τον ξεσηκωμό.

Όμως ο ανταγωνισμός της Δύσης και της Ρωσίας για την Λευκορωσία δεν έχει να κάνει τίποτε με το σχήμα “δημοκρατία ενάντια σε δικτατορία”. Η ελπίδα δεν βρίσκεται στον ιμπεριαλισμό, είτε ανατολικό είτε δυτικό. Η εναλλακτική στον αυταρχισμό του Λουκασένκο δεν βρίσκεται στην ελεύθερη αγορά και στον καπιταλισμό. Βρίσκεται στους δρόμους και στα εργοστάσια όπου η εργατική τάξη παλεύει για δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη και μια κοινωνία στην οποία θα έχει η ίδια τον έλεγχο.

Γ.Π.

Διαβάστε επίσης

Πανηγυρίζει ο Νετανιάχου για τη συμφωνία που υπέγραψε με τα Αραβικά Εμιράτα με προξενίο του Τραμπ. Σε αντάλλαγμα κάνει τη “χάρη” στους Παλαιστίνιους να μην εισβάλει και προσαρτήσει το μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Όχθης όπως είχε προαναγγείλει για αυτό το καλοκαίρι. Τα Εμιράτα γίνονται η τρίτη αραβική χώρα μετά την Αίγυπτο και την Ιορδανία που αναγνωρίζουν το Ισραήλ και προχωράνε σε πλήρεις διπλωματικές σχέσεις. Πρόκειται για το πρώτο βήμα επισημοποίησης της μαύρης συμμαχίας ανάμεσα στα καθεστώτα του Κόλπου και το Ισραήλ.

Οι Παλαιστίνιοι δέχονται μαχαιριά, αλλά όχι και τόσο άξαφνη. Τα καθεστώτα του Κόλπου βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της καταστο-

Μαύρη συμμαχία με τα Εμιράτα

λής των κινημάτων, των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων στη Μέση Ανατολή. Το παλαιστινιακό κίνημα είναι ιστορικά το φιτίλι της εξέγερσης σε όλη τη Μέση Ανατολή. Η συμμαχία του σιωνιστικού κράτους με τους αιμοδιψείς εμίρηδες οικοδομήθηκε στην πράξη, ιδιαίτερα μετά τις επαναστάσεις της Αραβικής Άνοιξης.

Τα Εμιράτα ήταν η βασική δύναμη πίσω από τη σφαγή που εξαπέλυσε ο **Σίσι** στην Αίγυπτο για να πάρει την εξουσία, η δύναμη που πλήρωνε και οργάνωνε τις πολιτοφυλακές, που αφού έσφαξαν στο Νταρφούρ, έσωσαν τον

κρατικό μηχανισμό του Σουδάν από την επανάσταση, η δύναμη που στέλνει όπλα στον Χάφταρ και το στρατό του στην Ανατολική Λιβύη, η δύναμη που δολοφόνησε μαζικά στην Υεμένη φέρνοντας την επιστροφή της χολέρας στη χώρα.

Με έμμεσο τρόπο, η συμφωνία είναι και επισημοποίηση της βαθιάς εμπλοκής της κυβέρνησης **Μητσοτάκη** στον άξονα των δολοφόνων. Το Φλεβάρη ο Μητσοτάκης είχε πάει στα Εμιράτα, πριν από μερικές βδομάδες ανακοινώθηκε η στρατηγική συνεργασία Ελλάδας-Εμιράτων σε μια σειρά τομείς, ενώ ο Εμίρης του Άμ-

που Ντάμπι ήταν από τους πρώτους που βγήκαν να στηρίξουν τη συμφωνία Ελλάδας-Αιγύπτου για την ΑΟΖ. Ο άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ απλώνεται πλέον μέχρι τα Εμιράτα. Δεν είναι απλώς άξονας για το φυσικό αέριο, αλλά Ιερά Συμμαχία κατά των επαναστάσεων και κατά των Παλαιστίνιων.

Η συμφωνία Ισραήλ-Εμιράτων είναι η πιο καθαρή απόδειξη ότι για τους Παλαιστίνιους ο δρόμος της αναζήτησης συμμάχων στα παλάτια των ισχυρών είναι κλειστός και καταστροφικός. Η απελευθέρωση της Παλαιστίνης περνάει από τον ξεσηκωμό του αραβικού πεζοδρομίου ενάντια στους δικτάτορες και τους βασιλιάδες.

Ν.Λ.

Εξέγερση ενάντια στη φονική διαφθορά

Η έκρηξη στο λιμάνι της Βηρυτού στις 4 Αυγούστου άφησε πίσω της πάνω από 200 νεκρούς, έξι χιλιάδες τραυματίες και εκατοντάδες χιλιάδες άστεγους. Ταυτόχρονα επιτάχυνε τις εξελίξεις της κρίσης και της εξέγερσης στο Λίβανο, με τον κόσμο να βγαίνει μαζικά στο δρόμο και την κυβέρνηση να παραπνέεται. Ο Λίβανος βρίσκεται ξεσηκωμένος από τον περασμένο Οκτώβρη. Υπολογίστηκε τότε πως ένας στους τέσσερις κατοίκους της χώρας βγήκε στο δρόμο, ενάντια στα μέτρα λιτότητας που προσπάθησε να πάρει η τότε κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει την κρίση των τραπεζών. Εκείνη η κυβέρνηση έπεσε, αλλά ο κόσμος συνέχισε να απαιτεί την ανατροπή ολόκληρου του πολιτικού συστήματος. Ακολούθησε η καραντίνα και συμφωνίες της νέας κυβέρνησης με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο που αύξησαν ακόμη περισσότερο τις πιέσεις πάνω στις ζωές των απλών ανθρώπων, και τελικά οι δρόμοι ξαναγέμισαν κόσμο από το Μάη.

Η δολοφονική έκρηξη στο λιμάνι έγινε μαζικά κατανοητή ως έγκλημα, όχι ως ατύχημα. Ο **Ράσα** είναι ένας από τους χιλιάδες διαδηλωτές που αψήφησαν δακρυγόνα, συλλήψεις και ξύλο και βγήκαν αμέσως στο δρόμο απαιτώντας την πτώση της κυβέρνησης και του πολιτικού συστήματος. Μας μεταφέρει από τη Βηρυτό: “Παλεύουμε το σύστημα εδώ και πολύ καιρό, αλλά τώρα ο θυμός μας

Διαδήλωση στην Πλατεία Μαρτύρων στη Βηρυτό στις 8 Αυγούστου. Φωτό: Tamim al-Masarif via Facebook

ξεχείλισε, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, γιατί η έκρηξη στο λιμάνι σημαίνει πως πρέπει να τα αλλάξουμε όλα. Το Σάββατο κάναμε κατάληψη στο Υπουργείο Εξωτερικών, το Υπουργείο Οικονομικών, το Υπουργείο Ενέργειας και το Σύνδεσμο των Τραπεζών. Στην έδρα των τραπεζιτών μπήκε φωτιά. Κάποιοι από τους εξεγερμένους έφεραν έναν μεγάλο γερανό για να διαλύσουμε ένα φράγμα που είχε μπει για να προστατεύει το κοινοβούλιο. Η έκρηξη ήταν πραγματική σφαγή. Δεν μπορεί

να θεωρηθεί ατύχημα. Είναι σύμβολο και αποτέλεσμα της διαφθοράς των ανθρώπων που μας κυβερνάνε, και ενός πολιτικού καθεστώτος που λειτουργεί προς όφελος των ισχυρών και όχι των φτωχών. Δεν πρόκειται για ξένο εχθρό, αλλά για χτύπημα εκ των έσω. Είναι αποτέλεσμα μιας κυβέρνησης που διεξάγει πόλεμο στον ίδιο της το λαό”.

Εργάτες

Πολλοί από τους νεκρούς της έκρηξης ήταν φτωχοί εργάτες που

δούλευαν ή έψαχναν μεροκάματο στο λιμάνι. Στην πλειοψηφία του ο κόσμος που ψάχνει εκεί δουλειά είναι Σύριοι πρόσφυγες. Ο Λίβανος είναι η μεγαλύτερη χώρα υποδοχής προσφύγων από τη Συρία. Πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν καταφύγει εκεί από τη διπλανή χώρα. Όταν έσкаσαν τα εκρηκτικά στις 4 Αυγούστου, ο περισσότερος κόσμος που άκουσε τον εκκωφαντικό θόρυβο και είδε την καταστροφή πίστεψε πως ξανάρχιζε ο πόλεμος. Όλοι έχουν εμπειρίες από

βομβαρδισμούς. Όμως, αποδείχθηκε πως αυτή τη φορά ήταν “ατύχημα”. Τι είδους όμως ατύχημα; Τρεις χιλιάδες τόνοι νιτρικού αμμωνίου βρίσκονταν αποθηκευμένοι μετά από κατάσχεση στο τελωνείο του λιμανιού εδώ και έξι χρόνια. Οι υπάλληλοι του τελωνείου είχαν κατ’επανάληψη απευθύνει επιστολές στις αρχές για το πώς θα έπρεπε να απομακρυνθεί αυτή η φονική ποσότητα, αλλά δεν είχαν πάρει απάντηση. Πριν από έξι μήνες, ένας επιθεωρητής είχε πει πως υπήρχε κίνδυνος να ανατιναχθεί ολόκληρη η Βηρυτός.

Το πρώτο Σάββατο μετά την έκρηξη, οι διαδηλώσεις είχαν απλωθεί σε όλη την πόλη. Κόσμος έστηνε οδοφράγματα και φώναζε “Επανάσταση! Επανάσταση!”. Εκατοντάδες κατέλαβαν το Υπουργείο Εξωτερικών για αρκετές ώρες, κρέμασαν κόκκινα πανό με υψωμένη γροθιά στο κτίριο (που είχε χτυπηθεί από την έκρηξη) και ανακήρυξαν την Βηρυτό “αφοπλισμένη πόλη”. Η “επανάσταση” ήταν το κεντρικό σύνθημα της εξέγερσης του περασμένου Οκτώβρη και παραμένει η λέξη κλειδί. Στις 10 Αυγούστου, ο πρωθυπουργός **Χάσαν Ντιάμπ** παραιτήθηκε, μετά από λιγότερο από 7 μήνες στην θέση του. Παραμένει υπηρεσιακός πρωθυπουργός, με ανοιχτό το παζάρι αν θα γίνουν πρόωρες εκλογές ή θα σχηματιστεί άλλη κυβέρνηση από το ίδιο κοινοβούλιο.

Νίκος Λούντος

Τα διεθνή ΜΜΕ περιγράφουν την εξέγερση στο Λίβανο σαν μια “εξέγερση κατά της διαφθοράς”. Προβάλλουν ιδιαίτερα τις φωτογραφίες των διαδηλωτών που επιτίθενται στη Χεζμπολάχ και στον ηγέτη της, Ναοράλα. Σε μερικά από τα ρεπορτάζ λίγο λείπει να περιγραφεί η εξέγερση σαν υπέρ των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων και υπέρ του Ισραήλ. Η πραγματικότητα είναι πολύ μακριά, αλλά κανείς δεν μπορεί να την περιγράψει αν αποφύγει να μιλήσει για τη σχέση της διαφθοράς στο Λίβανο με την κληρονομιά της αποικιοκρατίας.

Ήδη από την εποχή που ο Λίβανος ελεγχόταν άμεσα από τους Γάλλους, αλλά και μετά το Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν η χώρα έγινε τυπικά ανεξάρτητη, το πολιτικό σύστημα του Λιβάνου καθοριζόταν από το διαίρει και βασίλευε που βόλεψε τις Μεγάλες Δυνάμεις. Οι ισχυροί πίστευαν ότι θα συνεχίσουν να διατηρούν σταθερή την παρουσία τους στο Λίβανο, κρατώντας μια πολύπλοκη ισορροπία μεταξύ των θρησκευτικών και εθνοτικών ομάδων της χώρας. Αντί για σταθερότητα προκάλεσαν έναν 15ετή εμφύλιο ως το 1990. Το σύστημα μετά το 1990 διαίωνισε τη θρησκευτική ταυτότητα ως την βασική πολιτική ταυτότητα της χώρας. Ο Πρόεδρος εί-

Σιίτες, Σουνίτες, Χριστιανοί Ενωμένοι

ναι υποχρεωτικά Χριστιανός, ο πρωθυπουργός Σουνίτης και ο πρόεδρος της Βουλής Σιίτης. Αυτός ο διαχωρισμός αναπαράγεται σε ολόκληρη τη γραφειοκρατία της χώρας, με υπηρεσίες που κάνουν ακριβώς την ίδια δουλειά αλλά σε χριστιανική, σουνίτικη και σιιτική εκδοχή. Δεν μπορούν να γίνουν μεικτοί γάμοι, ούτε καν απογραφή πληθυσμού ώστε να μην καταγραφούν οι αλλαγές που θα αλλάξουν τη μοιρασιά του κρατικού χρήματος και της εξουσίας. Όλο αυτό το παρανοϊκό σύστημα οδήγησε σε μια πολιτική τάξη που παραμένει ολόιδια από τον εμφύλιο μέχρι σήμερα, μιας και οι πολέμαρχοι του εμφύλιου μετατράπηκαν σε ακλόνητους πάτρωνες ολόκληρων τμημάτων του πληθυσμού. Η ίδια κατάσταση επεκτείνεται όχι μόνο στον κρατικό μηχανισμό, αλλά και στο τραπεζικό σύστημα, που ιστορικά ήταν το διαμάντι του λιβανέζικου καπιταλισμού, με τους ίδιους τραπεζίτες να μασάνε κρατικό

χρήμα και να ξεπλένουν πετροδολάρια εδώ και 40 χρόνια. Αυτά καταγγέλλει ο κόσμος όταν μιλάει για διαφθορά. Η εξέγερση του Οκτώβρη ξέσπασε κατά της λιτότητας και του πολιτικού συστήματος. Οι τραπεζίτες και οι πολιτικοί φίλοι τους προσπάθησαν να πουν ότι αυτό που ζητάει ο κόσμος είναι “αλλαγές” και άρα περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις και άνοιγμα της αγοράς. Αλλά το τέχνασμα δεν έπιασε.

Ο πόλεμος με το Ισραήλ το 2006 ισχυροποίησε τη θέση της Χεζμπολάχ μέσα στον κρατικό μηχανισμό, μιας και υπήρξε η οργάνωση που κατάφερε να κινητοποιήσει και να προστατεύσει τον πληθυσμό, την ώρα που ο λιβανέζικος στρατός δεν μπορούσε να δώσει ούτε μία μάχη και ο πρωθυπουργός έκλαιγε. Αλλά η Χεζμπολάχ, που προέρχεται από την ιστορικά παραγκωνισμένη σιιτική πλειοψηφία της χώρας, αντί να αξιοποιήσει τη δύναμη των από τα κάτω για να βάλει τέλος στο

διχαστικό σύστημα, έπιασε όλο και μεγαλύτερες θέσεις μέσα στον κρατικό μηχανισμό και αργότερα αφιερώθηκε στην υπεράσπιση του καθεστώτος Άσαντ στην Συρία. Μετατράπηκε στον κατεξοχήν υπερασπιστή των κυβερνήσεων εθνικής ενότητας (δηλαδή της μοιρασιάς της εξουσίας με όλο το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό), κατηγορώντας όποιον διαμαρτύρεται σαν πράκτορα του Ισραήλ και των καθεστώτων του Κόλπου που θέλουν να διαλύσουν τον Λίβανο. Έτσι έφτασε να υπερασπίζεται και τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και τις συμφωνίες με το ΔΝΤ σαν αναγκαία φάρμακα για την “ενότητα της χώρας”.

Ο ξεσηκωμός στο Λίβανο είναι κομμάτι του μεγάλου κύματος της αραβικής άνοιξης που ανέτρεψε καθεστώτα από την Τυνησία ως το Σουδάν και απλώθηκε από την Αλγερία ως το Ιράκ. Είναι η ιστορική αποτυχία των καθεστώτων, η βαθιά οικονομική κρίση που τους ρουφάει όλους προς τον πάτο και η υποχώρηση της αμερικάνικης κυριαρχίας που βρίσκονται πίσω από αυτές τις εξελίξεις. Και ο κόσμος που βγαίνει στο δρόμο, με την ίδια του τη δράση, μέσα από λάθη και δοκιμές, ανακαλύπτει τη δύναμή του.